

RICHARD HARWOOD

**DOG VERKLIGEN 6
MILJONER JUDAR?**

**AAARGH
Internet
2005**

AAARGH

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

Korrespondance

aaarghinternational@hotmail.com

Pour être tenus au courant des pérégrinations et recevoir la *Lettre des Aaarghonautes* :

elrevisionista@yahoo.com.ar

AAARGH kvartals tidskriften

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Innehållsförteckning:

Inledning

1. Den tyska politiken gentemot judarna före kriget
2. Den tyska politiken gentemot judarna efter krigsutbrottet
3. Befolkningstal och utvandring
4. De sex miljonerna: Dokumentära bevis
5. Nürnbergprocesserna
6. Auschwitz och den polska judendomen
7. Några koncentrationsläger-memoarer
8. Förhållanden i koncentrationslägren under krigstiden
9. Judarna och koncentrationslägren: Ett faktiskt erkännande genom Röda korset
10. Sanningen till sist: Paul Rassiniers arbete

Avslutning

Inledning

RICHARD HARWOOD är författare med politiska och diplomatiska aspekter på andra världskriget som specialitet. För närvarande är han knuten till universitetet i London. Mr Harwood började intressera sig för den livligt debatterade frågan om krigsförbrytelser under inflytande av professor Paul Rassinier, vars monumentala arbete denna lilla skrift står i stor tacksamhetsskuld till. Författaren arbetar nu på en fortsättning i denna serie om huvudrättegången i Nürnberg 1945-46.

I följande kapitel har författaren, vad han tror, framlagt ovedersägligt bevis för att påståendet, att 6 miljoner judar dog under andra världskriget som en direkt följd av en officiell tysk utrotningspolitik, är fullständigt ogrundat. Detta rön, som otvivelaktigt är impopulärt, framkom ur en undersökning, som påbörjades utan några som helst förutfattade meningar förutom en allmän reflektion, att den statistiska möjligheten av sådana höga förlustsiffror kanske ingav tvivel samtidigt som den närde medvetandet om att man höll på att slå politiskt mynt av innebörden av denna förmenta förbrytelse. Ett synnerligen noggrant studium av denna fråga har emellertid utan någon som helst tvekan övertygat mig om att påståendet inte bara är en överdrift utan en uppfinning av efterkrigspropagandan.

Naturligtvis är skräckpropaganda inte någon nyhet. Den har åtföljt varje konflikt under 1900-talet och kommer utan tvivel att fortsätta. Under första världskriget anklagades faktiskt tyskarna för att äta belgiska småbarn likaså att roa sig med att kasta upp dem i luften och fånga upp dem på bajonetterna. Likaledes hävdade briter, att de tyska styrkorna underhöll en "likfabrik", där de kokade sina egna döda för att framställa glycerin och andra råämnen, en medveten förolämpning mot en kejsarlig armés ära. Men efter kriget kom återkallelsen. Inför Underhuset avgav utrikesministern en förklaring, där han bad om ursäkt för kränkningarna av den tyska äran, ett förhållande, som skyldes på krigspropagandan.

Några sådana deklamationer förekom inte efter andra världskriget. I stället för att minska med åren har skräckpropagandan beträffande den tyska ockupationen och i synnerhet behandlingen av judarna faktiskt bara tilltagit i häftighet och vidgat skräckkatalogen. Kusliga pocketböcker med makabra omslagsbilder fortsätter att rulla från pressarna. De bidrar fortlöpande till de växande myterna om koncentrationslägren och omhuldar speciellt historien, att inte mindre än sex miljoner judar förintades i dem. Följande sidor skall avslöja detta påstående som det mest fantastiska påhitt och som den mest framgångsrika villfarelse. Men här kan det kanske vara på sin plats att besvara en viktig fråga: Vad är det som fått skräckhistorierna under andra världskriget att så säreget skilja sig från dem under första

världskriget? Varför togs de senare tillbaka medan de förra upprepas med större eftertryck än någonsin? Är det möjligt, att historien om de sex miljoner judarna tjänar ett politiskt syfte eller till och med att den är en form av politisk utpressning?

För det judiska folket självt har denna villfarelse haft ett oskattbart värde. Varje upptänklig ras och nationalitet hade sin del i lidandet under andra världskriget men ingen har utnyttjat den så framgångsrikt och omvandlat den till en så stor fördel som judarna. Den förmenta omfattningen av deras förföljelse väckte snabbt förståelse för det judiska nationella hemland, som de så länge sökt efter. Den brittiska regeringen lade föga hinder i vägen för judisk invandring till Palestina, vilken de hade förklarat illegal, och det dröjde inte länge, förrän sionisterna ryckte Palestina ur händerna på regeringen och skapade staten Israel, sin tillflykt undan förföljelse. Det är ett anmärkningsvärt faktum, att det judiska folket utgick ur andra världskriget som ingenting mindre än en triumferande minoritet. Dr Max Nussbaum, förre överrabbinen i den judiska församlingen i Berlin, förklarade den 11 april 1953: "Den ställning det judiska folket intager idag i världen - trots de enorma förlusterna - är tio gånger starkare än den var för tjugo år sedan." Det borde tilläggas, om man skall vara ärlig, att denna styrka befästs finansiellt av den förmodade massakern på de sex miljonerna, otvivelaktigt den mest vinstgivande brottsanklagelsen i alla tider. Till dags dato har Förbundsrepubliken Tysklands regering som kompensation betalat ut den häpnadsväckande summan av sex tusen miljoner pund (omkring 60 miljarder svenska kronor) mestadels till staten Israel - som inte ens existerade under andra världskriget - såväl som till enskilda judiska fordringsägare.

VARNING FÖR FOSTERLANDSKÄRLEK

Beträffande politisk utpressning har emellertid påståendet, att sex miljoner judar dog under andra världskriget, mycket mer långtgående betydelse för det brittiska folket och övriga européer än just bara de fördelar det medförde för det judiska folket. Och här kommer man fram till pudelns kärna: Varför denna stora lögn? Vad är dess mål? I första hand har den använts helt hänsynslöst för att avskräcka från varje form av nationalism. Skulle briter eller någon annan europeisk nation försöka hävda sin patriotism och slå vakt om sin nationella egenart i en tid, då själva existensen av nationella stater hotas, brännmärks de omedelbart som "nynazister": Nationalsocialism var ju givetvis nationalism, och vi vet ju alla vad som hände - Sex miljoner judar utplånade! Så länge denna myt visar sig livskraftig, kommer folken överallt att förbli fastkedjade vid den. Behovet av internationell tolerans och förståelse kommer att hamras in av Förenta Nationerna, tills fosterlandskänslan, den verkliga garanten för oberoende, går förlorad.

Ett klassiskt exempel på användningen av de "sex miljonerna" som antinationellt vapen ges i Manvell och Frankl's bok: *The Incomparable Crime* (London, 1967), som handlar om 'Folkmord under 1900-talet'. Var och en som är stolt över att vara britt kommer att bli något förvånad över det illvilliga angreppet på det brittiska imperiet i denna bok, Författarna citerar Pandit Nehru, som skrev följande, medan han satt inspärrad i ett brittiskt fängelse i Indien: "Sedan Hitler steg fram ur obemärktheten och blev Tysklands ledare, har vi hört mycket om rasism och den nazistiska teorin om 'Herrefolket'. Men vi i Indien har känt till rasismen i alla dess former alltsedan början av det brittiska herraväldet. Hela ideologin i detta styre genomtyrades av herrefolkstänkande... Indien som nation och indierna som individer underkastades förolämpningar, förödmjukelser och föraktfull behandling. Engelsmännen var en imperieras, sade man oss, med en av Gud förlånad rätt att regera oss och hålla oss i underkastelse. Om vi protesterade, påmindes vi om 'tigeregenskaperna hos en imperieras'". Författarna Manvell och Frankl fortsätter sedan med att fullkomligt klart påpeka detta för oss: "Europas och Amerikas vita raser", skriver de, "har under århundraden blivit vana vid att betrakta sig som 'herrefolk', 1900-talet, Auschwitz' århundrade, har också nått första stadiet i erkännandet av ett kompanjonskap mellan många raser," (ibid. S. 14).

RASPROBLEMET UNDERTRYCKT

Man kunde knappast gå miste om avsikten med denna beska kritik med dess lömska anspelning på "kompanjonskap mellan många raser", Sålunda utnyttjas anklagelsen för de sex miljonerna inte bara för att underminera begreppet nation och nationell stolthet utan den hotar

själva rasens fortbestånd. Den svingas över huvudet på den stora massan såsom hotet om helveteselden och fördömsen under medeltiden, Många länder i den anglosaxiska världen i synnerhet Brittanninen och Amerika konfronteras idag med den allvarligaste faran i sin historia, som består i hotet från de främmande raserna i deras mitt. Om ingenting görs i Brittanninen för att hejda immigrationen och assimilationen av afrikaner och asiater i vårt land, konfronteras vi i en nära framtid - bortsett från blodsutgjutelsen i en raskonflikt - med det brittiska folkets biologiska förändring och undergång efter en existens, som sträcker sig tillbaka till saxarnas ankomst. Kort sagt hotas vi av oåterkallelig förlust av vår europeiska kultur och vårt rasarv. Men vad händer, om en människa vågar tala om rasproblemet, om dess biologiska och politiska betydelse?

Han brännmärks som den mest avskyvärda av varelse, en "rasist". Och vad är rasism om inte specialstämpeln för nazister: De - så sägs det i alla fall - mördade sex miljoner judar på grund av rasism; därför måste det vara något mycket ont. När Enoch Powell riktade uppmärksamheten på farorna av färgad invandring till Brittanninen i ett av sina tidiga tal, frammanade en viss prominent socialist Dachau- och Auschwitz-spöket för att tysta ner hans förmäthenhet.

Varje förnuftig diskussion om rasproblem och strävan efter att bevara den rasliga integriteten avvisas därmed effektivt. Ingen skulle kunna annat än beundra det sätt, på vilket judarna sökt bibehålla sin ras genom så många århundraden. I denna strävan har de uppriktigt sagt gynnats av historien om de sex miljonerna, vilken nästan som en religiös myt framhävt nödvändigheten av större judisk rassolidaritet. Tyvärr har den åstadkommit ett helt motsatt resultat för alla de andra folken, eftersom den avhånt dem förmågan till självbevarelse.

Syftet med de följande sidorna är helt enkelt att redovisa sanningen. Den framstående amerikanske historikern Harry Elmer Barnes skrev en gång, att "ett försök att göra en kvalificerad, objektiv och sanningsenlig undersökning om förintelseproblemet", säkerligen är det mest vanskliga vågspel, som en historiker eller demograf skulle kunna företaga sig idag." Då nu detta vågstycke prövas, sker det i förhoppning att kunna bidra inte endast till gagn för den historiska sanningen utan att lyfta bördan av en lögn från våra egna skuldror, så att vi fritt må kunna möta de faror, som hotar oss alla.

Richard E. Harwood

1 DEN TYSKA POLITIKEN GENTEMOT JUDARNA FÖRE KRIGET

Adolf Hitlers Tyskland antog med rätt eller orätt, att judarna var ett illojalt, girigt och vinningslystet element i den nationella gemenskapen liksom att de var en dekadent kraft i Tysklands kulturella liv. Detta betraktades som särskilt vådligt för det tyska folket, ty under Weimartiden hade judarna nått en position av ansenlig styrka och stort inflytande inom nationen i synnerhet inom rättsväsendet, ekonomin, pressen, radion, filmen och teatern, fastän de bara utgjorde ungefär 5% av den totala befolkningen. Det förhållandet, att Karl Marx var jude och att sådana judar som Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht spelade en oproportionellt stor roll inom de revolutionära rörelserna i Tyskland, bidrog också till att övertyga nationalsocialisterna om det judiska folkets mäktiga internationella och kommunistiska intentioner.

Här skall inte debatteras, om denna tyskarnas hållning gentemot judarna var riktig eller inte, eller om de lagstiftande åtgärderna gentemot dessa var berättigade eller ej. Vårt engagement begränsas helt enkelt till det förhållandet, att nationalsocialisternas lösning på problemet med den inställning till judarna de hade, innebar ett berövande av judarnas inflytande över nationen i form av lagstiftande åtgärder och viktigast av allt en uppmuntran till dem att emigrera. 1939 hade största delen av de tyska judarna utvandrat alla med en ansenlig del av sin förmögenhet. Aldrig någonsin hade de nationalsocialistiska ledarna ens reflekterat på att föra en politik, som avsåg utrotning av judarna.

JUDAR KALLADE UTVANDRING FÖR "UTROTNING"

Det är emellertid mycket signifikativt, att vissa judar var snabba att tolka denna inhemska diskrimineringspolitik som likvärdig med förintelse. 1936 utgavs en antitysk propagandabok av Leon Feuchtwanger och andra med titeln: *Der Gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500.000 deutschen Juden* (Paris, 1936). Detta är ett typexempel. Fastän den inte är baserad på fakta, avhandlas judarnas förintelse från de första sidorna. Utvandringen betraktas rätt och slätt som "fysisk förintelse" av de tyska judarna. Exakt ses på samma sätt de nationalsocialistiska koncentrationslägren för politiska fångar som möjliga inrättningar för folkmord. Man hänvisar särskilt till de hundra judar, som hölls kvar i Dachau 1936, av vilka 60 var intagna sedan 1933. Ett ytterligare exempel var den sensationella boken av den tysk-judiske kommunisten Hans Beimler: *Four Weeks in the Hands of Hitler's Hell-Hounds: The Nazi Murder Camp of Dachau*, som kom ut i New York redan 1933. Då han arresterats på grund av sina marxistiska förbindelser, hävdade han, att Dachau var ett dödsläger, fastän han enligt egna uppgifter släpptes fri redan efter 3 månader. Den nuvarande regimen i DDR utdelar nu ett Hans Beimlerpris för tjänster till förmån för kommunismen.

Det förhållandet, att antinationalsocialistisk folkmordspropaganda redan vid en så otroligt tidig period utspreds av personer med förutfattade meningar i rasligt eller politiskt hänseende, borde framkalla yttersta försiktighet hos den observatör, som har sinne för självständighet, så snart han konfronteras med liknande historier från krigstiden. Uppmuntran till judisk utvandring borde inte förväxlas med ändamålet med koncentrationsläger i förkrigstidens Tyskland. Dessa användes till att internera politiska motståndare och samhällsomstörtare - huvudsakligen liberaler, socialdemokrater och kommunister av alla slag, av vilka en del var judar sådana som Hans Beieler. Till skillnad mot de förslavade miljonerna i Sovjetunionen var antalet koncentrationslägerfångar i Tyskland alltid mycket ringa. Reitlinger medger, att detta åren 1934-38 sällan överskred siffran 20.000 i hela riket och att antalet judar aldrig var mer än 3.000. (*The S.S.: Alibi of a Nation*, London, 1956, s.253).

STUDIUM AV SIONISTISK POLITIK

Nationalsocialisternas åsikt om den judiska utvandringen var inte begränsad till den negativa politiken i form av utvisning utan stod i överensstämmelse med den moderna sionismens grundsatser. Grundaren av den politiska sionismen under 1800-talet, Theodor Herzl, hade i sitt arbete: *The Jewish State*, tänkt sig Madagaskar som nationell hemvist för judarna, och denna möjlighet studerades också allvarligt av nationalsocialisterna. Den var det nationalsocialistiska partiets huvudplan före 1933 och utgavs av partiet i broschyrform. Den förklarade, att Israels återuppståndelse som judisk stat var mycket mindre godtagbar, enär den skulle resultera i ett evigt krig och missräkning i den arabiska världen, vilket ju faktiskt varit fallet. Ursprungligen var inte tyskarna de första att föreslå judisk utvandring till Madagaskar. Den polska regeringen hade redan övervägt denna plan för sin egen judiska befolkning. 1937 sände de Michael Lepecki-expeditionen till Madagaskar ledsagad av judiska företrädare för att undersöka de problem den medförde.

Nationalsocialisternas första förslag till en Madagaskarlösning framlades 1938 i förbindelse med Schachtplanen. På Görings inrådan samtyckte Hitler till att sända presidenten för riksbanken Dr Hjalmar Schacht att förhandla med de judiska representanterna Lord Bearsted och Mr Rublee från New York i London, (Jfr Reitlinger: *The Final Solution*, London, 1953, s.20). Planen bestod i att låta frysa in de tyska judarnas tillgångar som säkerhet för ett internationellt lån i syfte att möjliggöra finansieringen av den judiska utvandringen till Palestina. Schacht avlade rapport inför Hitler om dessa förhandlingar i Berchtesgaden den 2 jan, 1939. Planen, som misslyckades, eftersom britterna inte accepterade finansieringsvillkoren, framlades först den 12 nov, 1938 på en konferens, som anordnats av Göring. Där meddelade denne, att Hitler övervägde att förflytta judarna till Madagaskar (ibid, s.21). Senare - i dec. - uppgav den franske utrikesministern Georges Bonnet för Ribbentrop, att franska regeringen själv planerade att evakuera 10.000 judar till ön.

Före Schachts Palestinaförslag 1938, som väsentligen var en förlängning av de överläggningar, som redan påbörjats 1935, hade talrika försök gjorts att garantera judisk utvandring till andra europeiska länder. Dessa strävanden kulminerade med Eviankonferensen i juli 1938. Emellertid hade planen att överföra judarna till Madagaskar prioriterats i tyska kretsar 1939. Det är riktigt, att Helmut Wohltat vid tyska UD förhandlade om en begränsad judisk utvandring till Rhodesia och Brittiska Guinea så sent som i april 1939. Men den 24 jan. 1939 blev Madagaskarplanen föremål för ett grundligt studium, när Göring skrev till riksinrikesminister Frick och beordrade grundandet av en central utvandringsbyrå för judar och uppdrog åt Heydrich vid rikssäkerhetstjänsten att lösa det judiska problemet "genom utvandring och utrymning".

Den tyska riksregeringens ständiga ansträngningar att trygga utflyttningen av judarna från Tyska riket hade 1939 kulmierat i en utvandring av 400.000 tyska judar av en totalbefolkning på 600.000 samt ett extra antal av 480.000 judar från Österrike och Tjeckoslovakien, som utgjorde ungefär den totala judiska befolkningen där. Verksamheten ombesörjdes av byråerna för judisk emigration i Berlin, Wien och Prag, som inrättats av Adolf Eichmann, chefen för byrån för utredning av den judiska frågan inom Gestapo. Tyskarna var till och med så engagerade i denna angelägenhet, att Eichmann lät upprätta utbildningsläger i Österrike, där unga judar fick undervisning i lantbruk i väntan på att överföras illegalt till Palestina. (Manvell & Frankl, *S.S. and Gestapo*, s.60). Hade Hitler bara haft den ringaste avsikt att förinta judarna, är det ofattbart, att han skulle ha låtit mer än 800.000 judar lämna riksområdet med större delen av sin förmögenhet än mindre övervägt planen på massemigration till Palestina och Madagaskar. Men dessutom ska vi se, att utvandringspolitiken togs under övervägande ännu under kriget framför allt Madagaskarplanen, som Eichmann diskuterade 1940 med experter från franska kolonialministeriet, sedan Frankrikes nederlag fått överlämnandet av denna koloni att framstå som ett praktiskt förslag.

2 DEN TYSKA POLITIKEN GENTEMOT JUDARNA EFTER KRIGSUTBROTTET

Med kriget ändrades situationen väsentligt för judarna. Det är inte så känt, att världsjudendomen själv förklarade sig vara krigförande part under andra världskriget, och därför gavs tyskarna en rättslig grund att i enlighet med internationella lagar internera judarna som en fiendlig makt. Den 5 sept. 1939 förklarade den högste sionistiske ledaren Chaim Weizmann krig mot Tyskland i hela världsjudendomens namn, då han fastslog, att:

"judarna stod på Storbritanniens sida och skulle kämpa för demokratierna...Den judiska agenturen var beredd att träffa omedelbara avtal om insats av judiska trupper, tekniska hjälpmedel, resurser etc..." (*Jewish Chronicle*, 8 sept. 1939).

INTERNERING AV FIENTLIGA UTLÄNNINGAR

Alla judar förklarades därmed som medhjälpare i kriget mot Tyska riket, och därför började Himmler och Heydrich med arresteringspolitiken. Det är härvid värt att notera, att USA och Kanada redan internerade alla fiendliga japaner och medborgare av japansk härstamning, innan samma säkerhetsåtgärder tillämpades gentemot de europeiska judarna. Beträffande de japanska amerikanerna förelåg inga sådana bevis för eller deklARATIONER om förräderi, som Weizmann angav. Även britererna hade internerat alla kvinnor och barn i befolkningen under Boerkriget, och tusentals hade dött, men aldrig anklagades britererna för att ha utrotat boerna med avsikt.

Interneringen av judarna i de ockuperade länderna tjänade från tysk synpunkt två ändamål, varav det första för att hindra oroligheter och omstörtning. Himmler hade den 11 okt. 1942 underrättat Mussolini om att den tyska politiken gentemot judarna ändrats av militära säkerhetsskäl under kriget. Han beklagade sig över att tusentals judar förde partisaner i de ockuperade områdena och förövade sabotage och spionage. Enligt en uppgift, som lämnades av Raymond Arthur Davies, förde inte mindre än 35.000 europeiska judar partisaner under Tito i Jugoslavien. Som följd därav transporterades judarna till spärr-områden och interneringsläger i Tyskland och efter mars 1942 i generalguvernementet Polen.

Som kriget fortskred, utvecklade sig politiken att utnyttja de internerade judarnas arbetskraft i rustningsindustrin. Problemet med arbetskraften är mycket viktigt, om man fäster avseende vid den påstådda planen att förinta judarna, ty redan enbart av logiska skäl skulle denna vara förbunden med det mest orimliga slöseri med arbetskraft, tid och energi, då man för ett tvåfrontsrig för att överleva. Säkerligen har tanken på tvångsarbete för judarna övervägt efter angreppet på Ryssland gentemot de tyska planerna på en judisk utvandring.

Protokollet från ett samtal mellan Hitler och ungerske regenten Horthy den 17 april 1943 avslöjar, att den tyske führern personligen bad Horthy att frige 100.000 ungerska judar för arbete på flygvapnets "jaktplansprogram" vid en tidpunkt, då Tyskland utsattes för ett allt intensivare luftbombardemang. (Reitlinger: *Die Endlösung*, Berlin, 1956, s.478). Detta hände, när tyskarna redan påstods vara i färd med att förinta judarna, men Hitlers begäran visar tydligt, att syftet att utöka arbetskraften gavs försteg.

I överensstämmelse med detta program blev koncentrationslägren faktiskt industriområden. Vid varje läger, där judar och medlemmar av andra nationaliteter var internerade, fanns stora industrianläggningar och fabriker för den tyska rustningsindustrin t.ex. Buna-gummifabriken i Bergen-Belsen, I.G. Farben-industrin i Auschwitz och elektrofirman

Siemens i Ravensbrück. I många fall utgavs lägersedlar som betalningsmedel för presterat arbete. För dessa kunde internerna köpa extra ransoner i lägerbutikerna. Tyskarna var beslutna att av koncentrationslägersystemet erhålla maximal ekonomisk utdelning, ett mål, som fullständigt stred mot varje plan, som avsåg att utrota miljoner människor. Det var ekonomi- och förvaltningsbyrån inom SS under ledning av Oswald Pohl, som hade till uppgift att se till att koncentrationslägren blev de största industriproducenterna.

FORTFARANDE GYNNADES UTVANDRING

Det är ett anmärkningsvärt faktum, att nationalsocialisterna genomförde den judiska utvandringspolitiken långt in i krigstiden. Frankrikes fall 1940 gjorde det möjligt för riksregeringen att upptaga allvarliga förhandlingar med fransmännen i syfte att låta de europeiska judarna utvandra till Madagaskar. Ett memorandum av statssekr. Luther i UD från aug. 1942 avslöjar, att han fört förhandlingar från juli till dec. 1940, då de avslutades av fransmännen. En rundskrivelse från Luthers avdelning daterad den 15 aug. 1940 visar, att detaljerna i denna tyska plan utarbetats av Adolf Eichmann, ty den är undertecknad av hans ställföreträdare Dannecker. Eichmann hade faktiskt i aug. betrotts med uppgiften att utarbeta en detaljerad Madagaskarplan. Dannecker var sysselsatt med att genomföra undersökningarna om Madagaskar i det franska kolonialministeriet. (Reitlinger, *The Final Solution*, s.77). Förslagen av den 15 aug. 1940 gick ut på att en intereuropeisk bank skulle finansiera utvandringen av fyra miljoner judar nederst ett i faser uppdelat program.

Luthers memorandum av 1942 visar, att Heydrich fått Himmlers samtycke till denna plan före slutet av aug. 1942 och att han framlagt den för Göring. Den erhöll också Hitlers gillande redan den 17 juni 1942, ty hans tolk Schmidt påminner sig Hitlers anmärkning till Mussolini, att "man kunde grunda en stat Israel på Madagaskar." (Schmidt, *Hitler's Interpreter*, London, 1951, s.178)

Fastän fransmännen avslutat förhandlingarna angående Madagaskar i dec. 1940, medger chefen för den judiska dokumentcentralen i Paris, Poliakov, att tyskarna icke desto mindre fullföljde planen, och att Eichmann ännu 1941 var sysselsatt med den. Genom krigets fortsättning framför allt efter invasionen i Ryssland hade planen blivit utförbar, och den 10 febr. 1942 underrättades UD, att planen tills vidare måste skrinläggas.

Denna anvisning, som översändes till UD genom Rademacher, är av särskild betydelse, ty den visar slutgiltigt, att beteckningen "slutlig lösning" bara innebar judarnas emigration och även, att transporten av judarna till de östliga ghettonen och koncentrationslägren som Auschwitz inte var något annat än en alternativ utrymningsplan. Instruktionen lyder: "Kriget med Sovjetunionen har under mellantiden skapat möjlighet för ett förfogande över andra områden för den slutliga lösningen. Därför har Führern beslutat, att judarna inte överflyttas till Madagaskar utan österut. Madagaskar behöver därför inte längre komma på tal i samband med den slutliga lösningen," (Reitlinger, *ibid*, s,79). Detaljerna i denna evakuering hade diskuterats en månad tidigare på Wannseekonferensen i Berlin.

Reitlinger och Poliakov uppställer båda det omotiverade antagandet, att eftersom Madagaskar-planen hade övergivits, tyskarna nu nödvändigtvis måste ha tänkt sig att "förinta". Endast en månad senare - den 7 mars - skrev Goebbels ett memorandum till förmån för Madagaskarplanen som "slutgiltig lösning" av den judiska frågan (Manvell & Frankl, *Dr Goebbels*, London, 1960, s.165). Under tiden samtyckte han emellertid till att judarna skulle "koncentreras till östern". Senare memoranda från Goebbels betonar också vikten av förflyttning österut, d.v.s. till generalguvernementet i Polen och framhäver särskilt nödvändigheten av arbetsplikt där. Sedan väl denna flyttningpolitik införts, blev användningen av den judiska arbetskraften en väsentlig del av det projektet. Det står nu fullständigt klart mot bakgrunden av det sagda, att beteckningen "slutlig lösning" tillämpades både på Madagaskar och de östliga områdena och att den enbart betydde deportering av judarna.

Till och med i maj 1944 var tyskarna beredda att medge utflyttning av en miljon judar från Europa. En rapport om detta förslag lämnas av Alexander Weissberg, en prominent sovjetjudisk

vetenskapsman, som deporterades under den stalinistiska utrensningen. i hans bok: *Die Geschichte von Joel Brand* (Cologne, 1956). Weissberg, som tillbragte kriget i Krakau, fastän han antog, att tyskarna skulle spärra in honom i koncentrationsläger, förklarar, att Eichmann på Himmlers personliga initiativ sänt den judiske ledaren i Budapest, Joel Brand, till Istanbul för att erbjuda de allierade att låta en miljon europeiska judar resa ut mitt under kriget. (Om man ska tro "förintelseskribenterna", var det knappast en miljon judar kvar i maj 1944.) Gestapo medgav, att det därvid uppkomna transportproblemet skulle bli en svår belastning för de tyska krigsansträngningarna, men man skulle tillåta utflyttningen, om 70.000 lastbilar, som uteslutande skulle sättas in vid den ryska fronten, levererades i utbyte. Olyckligtvis misslyckades planen, ty britterna antog, att Brand var en farlig nazistagent och placerade honom omedelbart i ett fängelse i Kairo, medan pressen framställde anbudet som ett nazistrick. Winston Churchill jämrade sig visserligen högt över de ungerska judarnas behandling, "den största och förskräckligaste förbrytelsen i världshistorien". Icke desto mindre uppgav han för Chaim Weizmann, att det var omöjligt att antaga erbjudandet, då det skulle betyda förräderi mot hans ryske allierade. Fastän planen strandade, visar den mycket tydligt, att ingen som genomför en påstådd totalförintelse, skulle tillåta utvandring av en miljon judar, och den visar också klart den betydelse, som tyskarna tillmätte krigsansträngningarna.

3 BEFOLKNINGSTAL OCH UTVANDRING

Exakta statistiska uppgifter om judiska befolkningstal föreligger inte överallt i detalj. Approximativa värden för olika länder skiljer sig markant. Ej heller är det bekant, hur många judar som deporterades eller internerades mellan 1939 och 1945. Men hur tillförlitlig statistiken i allmänhet än är, är speciellt den som hänför sig till emigrationen tillräcklig för att visa, att inte en bråkdel av sex miljoner judar kunde ha förintats.

I första hand kan man inte på långt när förfäktas den hypotesen, då man undersöker de europeisk-judiska befolkningssiffrorna. Enligt *Chambers Encyclopedia* var antalet judar i förkrigs-Europa 6.500.000. Det skulle helt klart betyda, att alla bragtes om livet. Men *Baseler Nachrichten*, en neu-schweizisk tidning, som använde tillgängligt judiskt statistiskt material klargör, att 1,5 milj. judar utvandrat till England, Sverige, Spanien, Portugal, Australien, Kina, Indien, Palestina och USA mellan 1933 och 1945. Detta bekräftas av den judiske journalisten Bruno Blau, som offentliggjorde samma siffra i den judiska New York-tidningen *Aufbau* av den 13 aug. 1948. Av dessa utvandrare kom ungefär 400.000 från Tyskland före sept. 1939. Detta erkännes av den judiska världskongressen i dess organ *Unity in Dispersion* (s.377), som förklarar, att "merparten av de tyska judarna lyckades lämna Tyskland före krigets utbrott." Till de tyska judarna kom 220.000 av totalt 280.000 österrikiska judar under sept. 1939, medan institutet för judisk utvandring i Prag hade säkrat utvandring av 260.000 judar från det tidigare Tjeckoslovakien fr.o.m. 1939. Totalt stannade alltså 360.000 judar kvar i Tyskland, Österrike och Tjeckoslovakien efter sept. 1939. Från Polen hade ungefär 500.000 utvandrat före krigsutbrottet. Dessa siffror innebär, att antalet judiska utvandrare från andra europeiska länder - Frankrike, Holland, Italien och Östeuropa - uppgick till cirka 120.000.

Judarnas uttåg före och under kriget minskar antalet judar i Europa till cirka 5 milj. Till dessa utvandrare måste man också räkna de judar, som flydde till Sovjetunionen efter 1939 och som senare inte var åtkomliga för de tyska angräparna. Det skall fortsättningsvis påvisas, att

merparten av dessa omkring 1.250.000 kom från Polen. Men bortsett från de polska judarna medger Reitlinger, att 300.000 andra europeiska judar begav sig till sovjetiskt område mellan 1939 och 1941. Det totala antalet judiska emigranter till Sovjetunionen skulle därmed uppgå till 1.550.000. I tidskriften *Colliers* av den 9 juni 1945 förklarade Freiling Foster, att "2.200.000 judar lyckades undkomma till Sovjetunionen", men vår beräkning torde sannolikt vara mera exakt.

Judisk utvandring till Sovjetunionen reducerar därför antalet judar i det tyska maktområdet till cirka 3,5 milj. approximativt 3.450.000. Från dessa måste antalet av de judar subtraheras, som levde i neutrala länder i Europa och som undkom krigets verkningar. I enlighet med 1942 års *World Almanac* (s.594) uppgick antalet judar i Gibraltar, England, Portugal, Sverige, Schweiz, Irland och Turkiet till 413.128.

3 MILJONER JUDAR I EUROPA

Siffran cirka tre miljoner judar i det tyskockuperade Europa är följaktligen så exakt som den tillgängliga emigrationsstatistiken kan tillåta. Vi kan emellertid nå fram till ungefär samma antal på ett annat sätt, om vi undersöker statistiken för de judiska befolkningsgrupperna, som stannade kvar i länder, som ockuperades av Tyska riket. Mer än hälften av de judar, som utvandrade till Sovjetunionen 1939, kom från Polen. Det hävdas ofta, att kriget med Polen bragte ytterligare 3 milj. judar under tyskt inflytande och att nära nog hela massan av denna polska judendom "förintades". Det är ett mycket stort misstag. I enlighet med folkräkningen i Polen 1931 uppgick antalet judar till 2.732.600 (Reitlinger: *Die Endlösung*, s.36) Reitlinger uppger, att åtminstone 1.170.000 av dessa befann sig i den av ryssarna besatta zonen av Polen under hösten 1939. Av dessa hade ungefär 1 milj. evakuerats till Ural och Sydsibirien efter det tyska angreppet i juni 1941 (ibid. s.50). Som redan nämnts hade 500.000 judar utvandrat från Polen före kriget. Journalisten Raymond Davis, som tillbringade kriget i Sovjetunionen, konstaterade dessutom, att ungefär 250.000 judar redan flytt från det tyskockuperade Polen till Ryssland mellan 1939 och 1941 och att man kunde påträffa dem i varje rysk provins. (*Odyssey through Hell*, New York, 1946). Om man därför subtraherar dessa siffror från befolkningstalet 2.732.600 och räknar med en normal befolkningstillväxt, kunde inte mer än 1,1 milj. polska judar ha levt under tyskt välde vid slutet av 1939 (*Gutachen des Instituts fur Zeitgeschichte*, Munich, 1956, s.80).

I detta antal har vi räknat in de 360.000 judar, som stannade kvar i Tyskland, Österrike, Böhmen-Märken och Slovakien. Av de 320.000 franska judar, som den allmänne åklagaren företrädde under Nürnbergprocessen, hade - förklarade denne - 120.000 deporterats. Reitlinger uppskattar dock antalet till 50.000. Sålunda uppgår antalet judar under nationalsocialistiskt välde till under 2 milj. Deporteringar från de skandinaviska länderna var ringa och från Bulgarien förekom inga. Om man inkluderar de judiska befolkningstalen i Holland (140.000), Belgien (40.000), Italien (50.000), Jugoslavien (55.000), Ungern (380.000) och Rumänien (725.000) får man fram en siffra, som inte mycket överstiger 3 milj. Detta överskjutande tal beror på att de sistnämnda siffrorna är förkrigsberäkningar, som ännu inte påverkats av någon utvandring. Denna omfattade ungefär 120.000 från nämnda länder. Denna dubbelkontroll bekräftar därför beräkningen av approximativt 3 milj. europeiska judar under tysk ockupation.

RYSKA JUDAR EVAKUERADES

Exakta uppgifter om antalet ryska judar är obekanta och har därför överdimensionerats. Den judiske statistikern Jakob Leszczyński förklarar, att i de områden, som senare ockuperades av tyskarna, d.v.s. västra Ryssland, levde år 1939 2,1 milj. judar. Därtill kommer ungefär 260.000, som levde i de baltiska staterna Estland, Lettland och Litauen. Enligt uppgifter från Louis Levine, president i det amerikansk-judiska rådet för Rysslandshjälp, vilken gjorde en rundtur genom Ryssland efter kriget och senare lämnade en redogörelse för judarnas situation där, hade majoriteten av dessa evakuerats österut efter tyskarnas angrepp. Den 30 okt. 1946 förklarade han i Chicago: "Vid krigets början var judarna de första som evakuerades från de ryska västrområdena, som hotades av Hitlers invadörer och bragtes i säkerhet öster om Ural. På så sätt räddades 2 milj. judar." Denna höga siffra bekräftas av den judiske journalisten David

Bergelson, som skrev i den judiska Moskva-tidningen *Ainikeit* den 5 dec. 1942 i Moskva: "Tack vare evakueringen räddades majoriteten (80 %) av judarna i Ukraina, Vitryssland, Litauen och Lettland före tyskarnas ankomst." Reitlinger är överens med den judiske experten Joseph Schechtmann, som medger, att ett stort antal evakuerades men han skattar antalet ryska och baltiska judar, som stannade kvar under tysk ockupation till mellan 650.000 och 850.000. (Reitlinger: *The Final Solution*, s. 499). Beträffande dessa sovjetiska judar, som stannade kvar i tyskockuperade områden, skall senare bevisas, att inte mer än 100.000 personer dödades under Rysslandfälttåget som partisaner och bolsjevik-kommissarier av de tyska insatsgrupperna, och av den var inte alla judar. I motsatts till det hävdade partisanerna själva, att de mördat fem gånger så många tyska soldater.

"SEX MILJONER", FELAKTIG UPPGIFT ENLIGT SCHWEIZARNA

Det är därför klart, att tyskarna omöjligen kunde fått kontroll över eller utrotat något som sex miljoner judar. Med undantag av Sovjetunionen uppgick antalet judar i det tyskockuperade Europa efter utvandringen knappast mer än till 3 milj., av vilka ingalunda alla var internerade. Att bara leka med tanken att även hälften av sex miljoner förintats, skulle ha inneburit likvidering av varje jude i Europa. Och dock är det känt, att ett stort antal judar fortfarande var i livet i Europa efter 1945. Philipp Friedmann uppger i sin bok *Their Brother's Keepers* (New York, 1957, s.13), att åtminstone 1 milj. judar undkommit det förskräckliga nazisthelvetet, medan den officiella siffran för Jewish Joint Distribution Committee är 1.559.600. Det betyder alltså, även om man accepterar den senare uppgiften, att antalet judiska dödsoffer i kriget inte kunde ha överstigit summan 1,5 milj.

Exakt denna slutsats drog den ansedda tidningen Baseler Nachrichten i det neutrala Schweiz. I en artikel av den 13 juni 1946 skriver denna under rubriken: Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer? att man enbart på grundval av de befolknings- och utvandringssiffror, som ovan angetts, kunde räkna med en förlust av högst 1,5 milj. Vi skall emellertid slutgiltigt visa, att detta antal faktiskt var långt mindre, ty Baseler Nachrichten godtog Joint Distribution Committees uppgift om 1.559.000 överlevande efter kriget, men vi ska visa, att antalet gottgörelseanspråk från judiska överlevande är mer än dubbelt så stort. Den informationen var inte tillgänglig för schweizarna år 1946.

OMÖJLIGT FÖDELSETILLSKOTT

Ett obestridligt bevis lämnar också den judiska befolkningsstatistiken, som sammanställdes efter kriget. *World Almanac* av 1938 anger totala antalet judar till 16,588.259. Men efter kriget uppgav *New York Times* av den 22 febr. 1948 antalet judar i världen till lägst 15,6 milj. och högst 18,7 milj. Mot bakgrunden av dessa siffror kan de judiska krigsförlusterna omöjligen uppmätas i annat än tusental. 15,5 milj. år 1938 reducerat med de påstådda 6 milj. ger till resultat 9 milj. *New York Times'* siffror skulle därför innebära, att judarna i hela världen åstadkom 7 milj. födslar under loppet av tio år. De skulle nästan ha fördubblat sitt antal. Detta är helt löjväckande.

Därför tycks det, som om den stora massan av de felande "sex miljonerna" faktiskt är utvandrare, utvandrare till europeiska länder, Sovjetunionen och USA före, under och efter kriget samt i stort antal till Palestina speciellt vid krigets slut. Efter 1945 kom skeppslaster av judiska överlevande illegalt från Europa till Palestina, där de beredde den därvarande brittiska regeringen avsevärda svårigheter. Deras antal var så stort, att engelska statstryckeriet i sitt meddelande nr 190 av den 5 nov. 1946 betecknade dem "nära nog som ett andra exodus". Det var dessa utvandrare från jordens alla hörn, som fick den judiska befolkningen i världen att svälla till 15 å 18 milj. 1948. Den största delen av dem var sannolikt emigranter till USA, som begav sig dit i förakt för de amerikanska immigrantkvoterna. Den 16 aug. 1963 förklarade dåvarande presidenten i Israel, David Ben Gurion, att fastän den officiella judiska befolkningen i USA sades vara 5,6 milj "det faktiska antalet av 9 milj. inte kunde skattas för högt." (*Deutsche Wochenzeitung*, 23 nov. 1963t. Skälet till den höga siffran understrykes av en artikel av Albert Maisal i *Readers Digest*, jan. 1957, betitlad: "Our Newest Americans", där han avslöjar, att 90% av alla visa för invandring från Central- och Östeuropa lämnades till de statslösa strax efter

andra världskriget genom en förordning av den amerikanske presidenten.

På sida 9, fig 1, återges ett av hundratals dödsannonser, som regelbundet återkommer i den judisk-amerikanska veckotidningen *Aufbau* i New York. Det framgår av denna, hur de judiska utvandrarerna till USA senare ändrade sina namn. Deras tidigare europeiska namn förekommer inom parentes. Kunde det vara så att några av eller alla dessa människor, vilkas namn är "döda", är innefattade i de saknade sex miljonerna i Europa.

4 DE SEX MILJONERNA: DOKUMENTÄRT BEVIS

Av det föregående tycks det, som om siffran 6 milj. mördade judar inte innebär något annat än en diffus kompromiss mellan flera helt grundlösa beräkningar. Det finns inte en skynt av bevis att den är trovärdig. Ibland reducerar skribenten denna siffra för att därmed ge intryck av en avväpnande vederhäftighet. Lord Russell of Liverpool hävdar t.ex. i sin bok *The Scourge of the Swastika* (London, 1954), att "inte mindre än 5 milj." judar dog i de tyska koncentrationslägren. Därmed har han försäkrat sig om att han befann sig någonstans mellan den som räknade med sex miljoner och dem som föredrog fyra miljoner. Men han medgav, att "det verkliga antalet aldrig torde bli känt." Om det är så, är det svårt att förstå, hur han kunde ha hävdat "inte mindre än 5 milj." Joint Distribution Committee föredrar 5.012.000 men den judiske "experten" Reitlinger antar ett romantiskt antal av 4.192.200 "saknade" judar, av vilka en beräknad tredjedel dog en naturlig död. Därmed skulle antalet avsiktligt "förintade" judar reduceras till 2.796.000. Men Dr M. Perlezweig, som var New Yorks delegat på en presskonferens, som hölls vid en judisk världskongress i Genève 1948 uppgav: "Priset för krossandet av nationalsocialismen och fascismen var faktiskt, att sju milj. judar miste sina liv genom den grymma antisemitismen." I pressen och annorstädes höjs den siffran ofta till åtta milj. eller till och med nio milj. Som vi bevisat i det tidigare kapitlet är ingen av dessa siffror på långt när plausibel utan inbjuder till löje.

FANTASTISKA ÖVERDRIFTER

Så vitt vi vet, riktades den första anklagelsen mot tyskarna för massmord på judar i krigets Europa av den polska juden Rafael Lemkin i hans bok *Axis Rule in Occupied Europe*, publicerad i New York 1943. Som något av ett sammanträffande var det Lemkin, som senare utarbetade den s.k. folkmordskonventionen inom FN, som försöker kriminalisera "rasismen". Hans bok hävdade, att nazisterna förintat miljoner judar. Kanske så mycket som sex milj. Detta som skrevs redan 1943, skulle faktiskt ha varit anmärkningsvärt, eftersom aktionen enligt uppgift börjat först sommaren 1942, Under sådana förhållanden skulle jordens totala judiska befolkning ha varit utplånad 1945.

Efter kriget drevs propagandasiffrorna upp till ännu mer fantastiska höjder. Kurt Gerstein, en antinazist, som hävdade, att han infiltrerat SS, berättade för den franske förhørsledaren Raymond Cartier, att han visste, att inte mindre än 40 milj. koncentrationslägerfångar gasats ihjäl. I sitt första undertecknade memorandum den 26 april 1945 reducerade han siffran till 25 milj. men även det var för starkt för den franska underrättelsetjänsten, och i sitt andra memorandum, som skrevs under i Rottweil den 4 maj 1945, närmade han sig de sex miljoner, som accepterades under Nürnbergprocesserna. System till Gerstein led av medfödd

sinnessjukdom, vilket också kanske kan tyda på en mental defekt hos Gerstein själv. Han hade 1936 fällts för att ha sänt excentriska brev med posten. Efter sina "skuldbekännelser" hängde han sig i Parisfängelset Cherche Midi.

Gerstein hävdade, att han under kriget lämnat informationen om mord på judar till svenska regeringen via en tysk baron. Men av oförklarliga skäl "lades hans rapport till handlingarna och glömdes bort." Likaså uppgav han, att han i aug. 1942 underrättade det påvliga sändebudet i Berlin om hela "förintelseprogrammet" men den behörige tjänstemannen skulle ha bett honom att "ge sig iväg". Gersteindeklarationerna är fulla av påståenden om att han varit vittne till de mest gigantiska exekutioner - 12.000 på en enda dag i Belsac -, medan hans andra memorandum beskriver ett besök av Hitler i ett koncentrationsläger den 6 juni 1942. Men det är känt, att detta aldrig varit fallet.

Gersteins fantastiska överdrifter har bara bidragit till att betvivla alla påståenden om massförintelse. Och faktiskt avfärdade den evangeliska biskopen i Berlin Wilhelm Oibelius hans memoranda som "icke trovärdiga". (H. Rothfels: "Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen" i *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, april 1953). Det är emellertid ett otroligt faktum, att tyska förbundsregeringen trots denna vederläggning utgav den "andra Gersteindeklarationen" 1955 för distribution till de tyska skolorna. (*Dokumentation zur Massenvergasung*, Bonn, 1955). I den förklarades, att Oibelius hade ett speciellt förtroende för Gerstein och att Gersteins förklaringar var "otvivelaktigt äkta". Det är ett typexempel på det sätt, som den grundlösa anklagelsen om massförintelser, nationalsocialister skulle ha gjort sig skyldiga till, sprids i Tyskland och framför allt serveras ungdomen.

Historien om de under kriget förintade sex miljoner judarna blev slutgiltigt lagfäst vid Nürnberggråttegången genom Dr Wilhelm Hoettls vittnesutsaga. Han hade varit medhjälpare till Eichmann men i verkligheten var han en ganska sällsam person, som samarbetat med den amerikanska underlättelsetjänsten och som skrivit flera böcker under pseudonymen Walter Hagen. Hoettl arbetade likaså för det sovjetiska spionaget tillsammans med två judiska emigranter från Wien, Perger och Verber, vilka tjänstgjorde som amerikanska officerare under förundersökningarna till Nürnbergprocesserna. Det är anmärkningsvärt, att vittnesmålet från denna mycket suspekta person säges utgöra det enda "beviset" för mordet på de sex milj. judarna. I sin sanningsförsäkran den 26 nov. 1945 förklarade han, att han inte visste det, men att Eichmann "berättat för honom" i Budapest i aug. 1944, att ett totalt antal av sex milj. judar förintats.

Det behöver inte särskilt understrykas, att Eichmann aldrig bekräftade detta under sin process. Under hela sista krigsperioden arbetade Hoettl som amerikansk spion. Det är därför mycket underligt, att han under hela denna tid aldrig gav amerikanarna den minsta vink om morderna på judar, trots att han arbetade direkt under Heydrich och Eichmann.

BRIST PÅ BEVIS

Det måste betonas från början, att det inte finns ett enda dokumemt som bevisar att tyskarna planerade eller avsiktligt begick mord på judar. I Poliakovs och Wulf's *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze* (Berlin, 1955) föreligger uttalanden, som efter kriget avpressats personer som Hoettl, Ohlendorf och Wisliceny, av vilka den senare utsattes för tortyr i ett sovjetiskt fängelse. I brist på bevis är Poliakov därför tvungen att skriva: "De tre eller fyra personer, som huvudsakligen drog upp riktlinjerna för total förintelse, är döda och inga dokument finns kvar." Det tycks vara mycket fördelaktigt, Alldeles tydligt är både planen och de "tre eller fyra" personerna ingenting annat än dimmiga förmodanden från skribentens sida och fullständigt obevisbara.

De dokument som föreligger, nämner naturligtvis ingenting om någon förintelse, varför skribenter som Poliakov och Reitlinger ständigt för fram det bekväma påståendet, att sådana order i allmänhet var "mutliga". Ehuru dokumentära bevis saknas, antager de, att en plan att mörda judarna existerat 1941 samtidigt med angreppet på Ryssland. Fas ett säges ha innefattat massakern på sovjetiska judar, ett påstående som vi senare ska vederlägga. Återstående delen

av programmet anses ha börjat i mars 1942 med deporteringen och sammanförandet av europeiska judar i de östra lägren av det Polska generalguvernementet såsom det gigantiska industrikomplexet i Auschwitz utanför Krakau. Det fantastiska och helt grundlösa antagandet alltigenom är, att transporten österut, som övervakades av Eichmanns avdelning, faktiskt innebar omedelbar förintelse i ugnarna efter ankomsten.

Enligt Manvell och Frankl (*Heinrich Himmler*, London, 1965) tycks "folkmordspolitiken ha slagit igenom efter hemliga samtal" mellan Hitler och Himmler (s.178), fastän de misslyckas i sin bevisföring. Reitlinger och Poliakov arbetar efter liknande "muntliga" hypoteser och tillägger, att ingen annan fick närvara vid dessa samtal och inga protokoll förelåg, Allt detta är idel påfund, ty det finns ingen skymt av bevis, att dylika märkvärdiga möten har ägt rum. William Shirer förblir likaledes tyst beträffande frågan om dokumentärt bevis i sin genomgående förryckta och oansvariga bok *The Rise and Fall of the Third Reich*. Han förklarar vanmäktigt, att Hitlers påstådda order om mord på judar "synbarligen aldrig sattes på pränt - ty ingen kopia har ännu bragts i dagen, Den gavs sannolikt muntligt till Göring, Himmler och Heydrich, som sedan vidarebefordrade den,..". (s.1148).

Ett typiskt exempel på bevis för stöd åt förintelselegenden ges av Manvell och Frankl. De citerar ett memorandum av den 31 juli 1941, som skickats av Göring till Heydrich, vilken ledde rikssäkerhetstjänsten och var Himmlers ställföreträdare. Betecknande nog börjar detta memorandum på följande sätt: "Som tillägg till den uppgift, som anförtroddes Er den 24 jan, 1939 att i enlighet med nuvarande förhållanden på bästa sätt lösa den judiska frågan genom utvandring och evakuering..". Den kompletterande uppgiften, som anförtroddes i detta memorandum är en "total lösning (*Gesamtlösung*) av den judiska frågan inom området för det tyska inflytandet i Europa", vilken författarna medger betyder koncentration österut och den kräver förberedelser för de "organisatoriska finansiella och materiella frågorna", som berörs. Detta memorandum fordrar sedan en framtidplan för den "önskade slutliga lösningen" (*Endlösung*), som klart hänvisar till det idealiska och slutgiltiga arrangemanget för utvandring och utrymning, som nämnts i början av direktivet. Det finns ingen som helst antydning om mord på människor. Men Manvell och Frankl försäkrar oss, att det är detta innehållet i nämnda memorandum handlar om. Naturligtvis "meddelades Heydrich muntligt av Göring" om den "sanna innebörden" av den slutliga lösningen till skillnad från den totala (jbid. s.118). Ändamålet med dessa "muntliga" direktiv, som ges godtyckligt" är tydligt.

WANNSEE KONFERENSEN

De slutgiltiga detaljerna beträffande förintelsen av judarna förmodades ha utarbetats på en konferens vid Gross Wannsee i Berlin den 20 jan. 1942, som leddes av Heydrich, (Poliakov: *Das Dritte Reich und die Juden*, s 120 ff; Reitlinger: *The Final Solution*, s,95 ff). Ämbetsmän från alla tyska ministerier var närvarande. Muller och Eichmann representerade Gestapo. Reitlinger, Manvell och Frankl betraktar dessa punkter på dagordningen som sitt triumfkort, då det gäller att bevisa existensen av en mordplan. Men sanningen är den, att en sådan inte ens omnämndes, och vad mer är, medger de detta öppet, Manvell och Frankl bortförklarar detta ganska lamt genom att skriva, att "dagordningspunkterna kläs i kanslispråkets form, som döljer den verkliga betydelsen av orden och terminologin, som brukas", (*The Incomparable Crime* London, 1967, s.46), vilket i verkligheten innebär, att de avser att tolka dem efter eget skön. Vad Heydrich verkligen yttrade stod i överensstämmelse med det memorandum, som citerats, att han bemyndigats av Göring att planera lösningen av den judiska frågan. Han gav en överblick över den judiska utvandringens historia och fastslog därvid, att kriget gjort Madagaskarprojektet ogenomförbart och fortsatte: "Utvandringsprogrammet har nu ersatts med utflyttning av judarna österut som en ytterligare möjlig lösning i överensstämmelse med Führerns tidigare bemyndigande. Här "förklarar han", måste deras arbetskraft sättas in." Allt detta förmodas vara djupt illvilligt och bär fröet till den förtäckta innebörden, att judarna skulle utrotas, men professor Paul Rassinier, en fransman, som var internerad i Buchenwald och presterat ett fullådigt arbete med att vederlägga myten om de sex miljonerna, förklarar, att detta memorandum faktiskt menar vad som står i det, d.v.s. sammanförandet av judarna för arbetsinsats i det väldiga östliga ghettot i det polska generalguvernementet. "Där skulle de vänta till krigets slut på återupptagandet av internationella samtal, som skulle avgöra deras framtid. Detta avgörande nåddes slutligen på den interministriella Berlin-Wannseekonferensen",

(Rassinier: [Le véritable procès Eichmann](#), s. 20). Manvell och Frankl förblir emellertid oberörda av den totala bristen på hänsyftning på förintelse. På Wannseekonferensen, så skriver de, "undveks direkta anspelningar på mord, enär Heydrich föredrog beteckningen "Arbeitseinsatz im Osten" (arbetsinsats i öster)" (*Heinrich Himmler* s. 209). Varför vi inte skulle acceptera arbetsinsats i öster som arbetsinsats i öster, förklaras inte.

Enligt Reitlinger och andra utfärdades därefter otaliga direktiv, som faktiskt närmare anger mord, mellan Himmler, Heydrich, Eichmann och lägerkommendanten Hoess under de följande månaderna av 1942 men naturligtvis "fanns inga kvar".

FÖRVRÄNGDA ORD OCH GRUNDLÖSA ANTAGANDEN

Den fullständiga avsaknaden av dokumentära bevis som stöd för förekomsten av en förintelseplan har lett till sedvänjan att ge existerande dokument en ny innebörd. Det hävdas t.ex., att ett dokument, som gäller deportering, inte alls handlar om deportering utan är ett listigt sätt att tala om utrotning. Manvell och Frankl påstår, att "olika beteckningar användes för att dölja folkmord såsom "Aussiedlung" (förflyttning) och "Abbeförderung" (transport)" (ibid, s, 265). Som vi redan sett antas ord inte längre betyda vad de utger sig för, om de visar sig för abekväma. Detta leder till de mest otroliga ytterligheter såsom tolkningen av Heydrichs order om arbetsinsats i öster. Ett annat exempel är en hänvisning till Himmlers order att sända deporterade österut "d.v.s. för att döda dem," (ibid, s,251). Eftersom inte heller Reitlinger kan finna bevis, gör han sig skyldig till exakt detsamma, när han påstår, att det tydligt framgår av de "omskrivande" orden vid Wannseekonferensen, att man avsåg "en försåtlig likvidering av en hel ras", (ibid, s,98).

En granskning av hela den dokumentära situationen är viktig, ty den avslöjar konstruktionen av gissningar och grundlösa antaganden, som denna förintelselegend är uppbyggd på. Tyskarna ägde en utomordentlig benägenhet för att protokollföra allt i minsta detalj, men bland de tusentals beslagtagna dokumenten från SD och Gestapo, protokollen från rikssäkerhetstjänsten, handlingarna från Himmlers högkvarter och Hitlers egna krigsdirektiv finns inte en enda order om förintande av judarna eller några andra. Vi skall senare se, att detta medgivits av världscentralen för samtidshistorisk judisk dokumentation i Tel Aviv.

Försök att finna "fördolda anspelningar" på folkmord i anföranden såsom Himmlers tal i Posen till sina SS-Obergruppenführer 1943 är också helt hopplösa. Förklaringar i Nürnberg, som undantagslöst avgetts under tvång efter kriget undersöks i följande kapitel.

5 NÜRNBERGPROCESSERNA

Historien om de sex miljonerna fick juridiskt status vid Nürnberggrättegångarna mot de tyska ledarna åren 1945-49, förhandlingar, som visade sig bli den mest nesliga rättskomedi historien känner. Till ett mer ingående studium av skändligheterna i dessa processer, vilka - såsom fältmarskalk Montgomery uttryckte sig - gjorde det till en förbrytelse att förlora kriget, hänvisas till de nedan citerade verken och i synnerhet till den framstående engelska juristen F.J.P. Veales utmärkta bok *Advance to Barbarism* (Nelson, 1953).

Från första början fördes processen på grundval av stora statistiska misstag. I sitt åtal den 20 nov. 1945 förklarade Mr Sidney Alderman, att det funnits 9,6 milj. judar i det av Tyskland ockuperade Europa. Våra tidigare undersökningar har visat, att detta antal var befängt felaktigt. Denna siffra kommer man fram till genom att dels a) fullständigt bortse från alla judiska utvandringar 1933-45, dels b) räkna i Rysslands alla judar inklusive de 2 milj. eller flera, som aldrig befunnit sig på tyskockuperat område. Samma överdrivet stora siffra, som ökades lätt till 9,8 milj., presenterades igen vid Eichmannprocessen i Israel av prof. Shalom Baron.

De påstådda sexmiljonersoffren framstod först som grundval för åtalet i Nürnberg. Efter viss lek med 10 milj. eller mer från den dåvarande pressens sida, nådde den slutligen internationell popularitet och erkännande. Det är dock betecknande, att fastän denna säregna siffra kunde vinna tilltro i motbeskyllningens oförvägna atmosfär 1945, hade den inte blivit hållbar 1961, under Eichmannprocessen. Domstolen i Jerusalem beflitade sig sorgfälligt om att undvika siffran sex miljoner, och Mr Gideon Hauseners anklagelse gällde helt enkelt "några" miljoner.

RÄTTSPRINCIPERNA IGNORERADES

Skulle någon förledas att tro, att mordet på judarna "styrktes" i Nürnberg genom "bevis", borde han beakta själva processernas karaktär, grundade som de var på ett totalt förakt för giltiga rättsprinciper av varje slag. Kärandepartern agerade åklagare, domare och skarprättare. Man utgick ifrån "skuld". (Bland domarna återfanns givetvis även ryssarna, vilkas otaliga förbrytelser även innefattade massakern på 15.000, polska officerare. En del av liken upptäcktes av tyskarna i Katyhskogen i närheten av Smolensk. Den sovjetiske åklagaren försökte göra de åtalade ansvariga för denna massaker). I Nürnberg stiftades lagar ex post facto, varvid män dömdes för "brott", som förklarades för brott, först sedan man påstått, att de begåtts. Dittills hade det varit högsta rättspraxis, att en person endast kunde förklaras skyldig för att ha kränkt en lag, som var i kraft vid tiden för gärningen. "Nulla Poena Sine.

Bevisreglerna, som utvecklats av brittisk rättsvetenskap under århundraden för att man med största möjliga säkerhet skulle nå fram till riktigheten av en anklagelse, åsidosattes fullständigt i Nürnberg. Man kungjorde, att "domstolen inte skulle bindas av tekniska bevisregler" utan kunde ge företräde åt "varje vittnesmål, som den ansåg ha beviskraft" d.v.s. som skulle bidra till fällande dom. I praktiken betydde detta medgivande av hörsägensbevis och dokument, som vid normalt rättegångsförfarande alltid tillbakavisas som icke trovärdiga. Att dylika bevis tilläts är av stor betydelse, ty det var en av de principiella metoderna, varigenom förintelselegenden fabricerades, nämligen genom bedrägliga "skriftliga sanningsförsäkringar". Fastän bara 240 vittnen kallades under processernas gång, accepterade domstolen inte mindre än 300.000 av dessa "skriftliga sanningsförsäkringar" utan att tillgripa vittnesmål under ed. Under sådana förhållanden kunde varje deporterad jude eller judisk lägerfånge framföra vilken hämndgirik anklagelse han än behagade. Det mest otroliga var emellertid kanske det faktum, att försvararna i Nürnberg inte tilläts anställa korsförhör med åtalets vittnen. En liknande situation rådde under processen mot Adolf Eichmann, då man meddelade, att Eichmanns försvarare när som helst kunde återkallas, "om en outhärdlig situation skulle uppstå", vilket förmodligen betydde: om hans advokat började bevisa hans oskuld.

Den verkliga bakgrunden till Nürnbergprocesserna avslöjades av den amerikanske domaren Wenersturem, president i en av domstolarna. Han hade fått en sådan avsmak för förhandlingarna, att han lade ned sitt ämbete och flög tillbaka till Amerika. Han efterlämnade en förklaring till *Chicago Tribune*, där han punkt för punkt framlade sina anmärkningar beträffande processerna. (Jfr Mark Lautern, *Das Letzte Wort über Nürnberg*, s.56) Punkterna 3 - 8 är följande:

3. I stället för att försöka formulera och uppnå en ledande rättsprincip drevs medlemmarna i åklagarens avdelning enbart av personlig ambition och hämndlystnad.
4. Åtalet gjorde sitt yttersta för att på varje sätt omöjliggöra för försvaret att förbereda sitt mål och skaffa fram bevis.
5. Åtalet under general Taylors ledning gjorde allt som stod i dess makt att förhindra, att militärdomstolens enhälliga beslut verkställdes d.v.s., att be regeringen i Washington att skaffa fram och ställa till domstolens förfogande ytterligare dokumentärt bevis, som fanns tillgängligt hos amerikanska regeringen.
6. 90 % av de personer, som var knutna till Nürnbergdomstolen, bestod av jäviga, vilka antingen av politiska eller rasliga skäl understödde åtalet.
7. Åtalet visste tydligt, hur det skulle besätta alla administrativa poster i militärdomstolen med "amerikanare", vilkas naturaliseringsbevis faktiskt var mycket nya och som sedan skapade en fientlig atmosfär gentemot de åtalade antingen i den administrativa tjänsten eller genom översättningar etc.
8. Det verkliga ändamålet med Nürnbergprocesserna var att visa tyskarna på de förbrytelser deras ledare begått, och det syftet var samtidigt den förevändning, under vilken processerna beordrades...Hade jag sju månader tidigare vetat vad som hände i Nürnberg, skulle jag aldrig begett mig dit.

Beträffande punkt 6, att 90 % av Nürnbergdomstolen bestod av personer, som var jäviga av politiska eller rasliga orsaker, var detta ett faktum, som bekräftades av andra, som var närvarande. Enligt Earl Carrol, en amerikansk advokat, var 60 % av åklagarämbetets personal tyska judar, som lämnat Tyskland, när Hitlers raslagar trätt i kraft. Han observerade vidare, att inte ens 10 % av den amerikanska personalen vid Nürnbergdomstolen var amerikanare av födseln. Chefen för åklagarämbetet, vilken agerade bakom general Taylor, var Robert M. Kempner, en tyskjudisk emigrant. Hans medhjälpare var Morris Anchan.

Mark Lautern, som följde processerna, skriver i sin bok: "De har kommit allihop. Salomons, Schlossbergers och Rebinouitsches, medlemmar av åklagarens stab." (ibid. s.68) Med utgångspunkt från dessa fakta framgår det klart, att den fundamentala grundsatsen: ingen får agera domare i sin egen sak, fullständigt ringaktades. Dessutom var merparten av vittnena också judar. Enligt professor Maurice Bardèche, som också bevistade processerna, var vittnenas enda bekymmer att inte visa sitt hat för öppet utan försöka ge intryck av objektivitet, ([Nuremberg ou la Terre Promise](#), Paris, 1948, s. 149.)

"BEKÄNNELSER" UNDER TORTYR

Men mest uppskakande var de metoder, som användes i Nürnberg för att pressa fram förklaringar och "skuldbekännelser" - framför allt av SS-officerare - som användes för att underbygga anklagelsen för likvidering. Den amerikanske senatören, Joseph McCarthy, hade i en deklARATION, som han lämnade den amerikanska pressen den 20 maj 1949, riktat uppmärksamheten på följande fall av tortyr, varmed man försäkrade sig om bekännelser. Han framhöll, att officerare tillhörande SS Leibstandarte Adolf Hitler pryglades i Schwabisch-Halls

Fängelse, tills de badade i blod, varefter man trampade sönder deras könsorgan. Som i de beryktade Malsedyprocesserna hissade man upp fångarna och slog dem, tills de undertecknade de bekännelser man avkrävde den. På basis av sådana "bekännelser", som avpressades SS-generalerna Sepp Oietrich och Joechim Paiper, förklarades detta Leibstandarte vara en "skyldig organisation". SS-generalen Oswald Pohl, koncentrationslägersystemets ekonomiske administratör, fick ansiktet insmört med träck och blev sedan slagen, tills han avgivit sin bekännelse. I anslutning till dessa fall meddelade senator McCarthy pressen: "Jag har hört vittnesmål och läst skriftliga bekräftelser, som vittnar om att de anklagade slagits" misshandlats och utsatts för fysisk tortyr med metoder, som bara sjuka hjärnor kunde tänka ut. De underkastades skenrättegångar och fingerade avrättningar. Man meddelade dem, att deras familjer skulle berövas sina ransoneringskort. Allt detta genomfördes med den allmänne åklagarens gillande bara för att skapa den psykologiska atmosfär, som var nödvändig för att avpressa de begärda bekännelserna. Om USA låter sådana handlingar, som begåtts av några få personer, passera ostraffade, kan hela världen med rätta kritisera oss strängt och för alltid betvivla riktigheten i våra motiv och vår moraliska integritet."

Dessa skrämselfmetoder upprepades under processerna i Frankfurt am Main och Dachau, och många tyskar dömdes för förbrytelser på grund av sina bekännelser. Den amerikanske domaren Edward L. van Roden, en av de tre medlemmarna i Simpsons armékommission, som utsågs för att undersöka rättsmetoderna i Dachau processerna, avslöjade i Washington-tidningen *Daily News* den 9 jan. 1949 de metoder, varmed dessa medgivanden framtvingades. Hans rapport publicerades också i den brittiska tidningen *Sunday Pictorial* den 23 jan. 1949.

De metoder han beskrev var följande: "Förklädda till präster för att lyssna till bekännelser och utdela absolution, tortyr med brinnande tändstickor, som drivits in under fångarnas fingernaglar, tandutslagning och spräckande av käkben, inspärning i ensamcell och svältransoner." Van Roden förklarade: "De försäkringar, som avgavs, lämnades av män, som man först hållit inspärrade i tre, fyra eller fem månader ". Förhørsledarna brukade sätta en kåpa över den anklagades huvud och sedan slå honom i ansiktet med mässingsknogar, sparka honom och bearbeta honom med gummibatonger". I de 139 fall vi undersökte hade alla tyskar utom två fått sina testiklar förstörda. Detta var normalförfarande för våra amerikanska undersökningsledare."

De "amerikanska" förhørsledare, som var ansvariga, (och som senare fungerade som kårande under processerna) var: Överstelöjt, Burton F. Ellis (chef för krigsförbrytarkommittén) och hans assistenter kapten Raphael Shumacker, löjt, Rabert E. Byrne, löjt. William R. Perl, Mr Morris Ellowitz, Mr Harry Thon och Mr Kirschbaum. Domstolens rättsrådgivare var överste A.H. Rosenfeld. Läsaren torde genast förstå av namnen, att merparten av dessa personer var "jäviga av rasliga skäl" för att tala med domare Wenersturm d.v.s. de var judar, och därför skulle de aldrig ha engagerats i några sådana undersökningar.

Trots det faktum, att "bekännelser", som rörde likvidering av judarna, avpressades under dylika förhållanden, betraktas Nürnbergförsäkringar fortfarande som bindande bevis för de Sex Miljonerna av skribenter som Reitlinger och andra, och den illusionen vidmakthålles, att processerna var både opartiska och oklanderligt justa. När general Taylor, chefsåklagarna, tillfrågades, varifrån han fått siffran sex miljoner, svarade han, att den baserades på SS-generalen Otto Ohlendorfs bekännelse. Även denne torterades och hans mål granskas nedan. Men vad dylika "bekännelser" i allmänhet beträffar kan vi inte göra något bättre än att citera den brittiska tidningen *Sunday Pictorial*, då den återger domare van Rodens redogörelse: "Starka män förvandlades till vrak, beredda att mumla fram vilket medgivande som helst som deras åklagare avkrävde dem."

WISLICENY FÖRKLARINGEN

Låt oss vid denna punkt vända oss till några av själva Nürnbergdokumenten. Det mest anförda dokumentet till stöd för legenden om de sex miljonerna och som i hög grad figurerar i Poliakovs och Wulfs, *Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze*, är SS-

kaptenen Dieter Wisliceny's förklaring. Wisliceny, som tillhörde Eichmanns avdelning och som senare var Gestapo-chef i Slovakien, avpressades denna under ännu mer extrema förhållanden än som ovan beskrivits, ty Wisliceny föll i händerna på tjeckiska kommunister och "förhördades" i nov. 1946 i fängelset i Bratislava som kontrollerades av sovjeterna. Sedan Wisliceny torterats, förvandlades han till ett nervvrak, som under timmar i sträck drabbades av okontrollerbara gråtattacker före avrättningen. Fastän omständigheterna, under vilka denna förklaring utverkats, helt och hållet berövat den all trovärdighet, föredrar Poliakov att ignorera detta och skriver blott: "I fängelset skrev han flera memoarer, som innehåller upplysningar av stort intresse." (*Harvest of Hate*, s.3). Dessa memoarer innesluter några äkta försäkringar om fakta för att skapa trovärdighet t.ex. att Himmler var en hänförd talesman för judisk utvandring, och att utvandringen av judar från Europa fortsattes under kriget men i allmänhet är de typiska för den kommunistegna "bekännelse", som förekommer vid sovjetiska skådeprocesser. Ofta hänvisar man till likvidering av judar, och uppenbara försök görs att belasta så många SS-ledare som möjligt. Faktiska felaktigheter är också vanliga, i synnerhet påståendet, att kriget med Polen tillförde tysk-ockuperat territorium mer än 3 milj. judar.

FALLET MED EINSATZGRUPPERNA

Wisliceny's förklaring handlar ganska utförligt om Einsatzgruppernas eller aktionsgruppernas verksamhet under ryska fälttåget. Dessa måste förtjäna en grundlig uppmärksamhet i Nürnbergöversikten, eftersom den bild man ger av den vid processerna, representerar ett slags "Sex Miljoner" i miniatyr, d.v.s. har sedan dess visat sig vara den mest oerhörda överdrift och förfalskning. Insatsgrupperna var fyra specialenheter, som hämtats ur Gestapo och SD (säkerhetstjänsten), vilkas uppgift var att i de framryckande tyska arméernas kölvatten förrinta partisaner och kommunistiska kommissarier. Redan 1939 hade 34.000 politiska kommissarier knutits till Röda Armén. Insatsgruppernas verksamhet var föremål för den sovjetiske åklagaren Rudenkos särskilda intresse vid Nürnberggrättegångarna. Den fällande domen 1947 rörande de fyra insatsgrupperna hävdade, att de vid fullgörandet av sina uppgifter dödat inte mindre än 1 milj. judar i Ryssland enbart för att de var judar.

Dessa anklagelser har sedan dess utvecklats. Nu hävdas, att likvideringen av sovjetiska judar genom insatsgrupperna utgjorde första fasen i planen att tillintetgöra judarna. Fas två innebar de europeiska judarnas transport till Polen. Reitlinger medger, att den ursprungliga beteckningen "slutlig lösning" avsåg emigration och hade ingenting att göra med likvideringen av judar, men sedan hävdade han, att förintelsepolitiken började vid tiden för Rysslandfälttåget 1941. Han tänker på Hitlers order i juli att eliminera de kommunistiska kommissarierna och drar slutsatsen, att denna åtföljdes av en muntlig order från Hitler till insatsgrupperna att förrinta alla sovjetiska judar (*Die Endlösung*, s.91). Om detta antagande är baserat på någonting alls, är det sannolikt den värdelösa Wislicenyförklaringen, som påstår, att insatsgrupperna snart fick order om att utsträcka sin uppgift att krossa kommunister och partisaner till en "allmän massaker" på ryska judar.

Det är mycket signifikativt, att det återigen föreligger en "muntlig order" om likvidering av judar, som förmodas ha åtföljt Hitlers genuina skriftliga order - ytterligare ett dimmigt och obevisligt antagande från Reitlingers sida. En tidigare order från Hitler daterad i mars 1941 och kontrasignerad av fältmarskalk Keitel gör det alldeles klart, vilka verkliga uppgifter de framtida insatsgrupperna skulle få. Den framhåller, att Reichsführer SS (Himmler) skulle anförtros uppgifter för förberedelse av den politiska administrationen, uppdrag, som härrör från den kamp, som skall utkämpas mellan två rivaliserande politiska system," (Manvell & Frankl, *ibid*, s.115). Detta avser tydligt eliminering av kommunismen speciellt de politiska kommissarier, vilkas särskilda uppgift gällde kommunistisk indoktrinering.

6 AUSCHWITZ OCH DEN POLSKA JUDENDOMEN

Koncentrationslägret I Auschwitz utanför Krakau i Polen har förblivit i centrum för den förmenta förintelsen av miljoner judar. Senare ska vi se, då det upptäcktes av ärliga observatörer i de brittiska och amerikanska zonerna efter kriget, att inte "några gaskamrar" existerade i de tyska lägren som t.ex. Dachau och Bergen-Belsen, hur uppmärksamheten överfördes på de östliga särskilt Auschwitz. Man hävdade, att det absolut fanns ugnar där. Tyvärr låg de östliga lägren i den ryskockuperade zonen, så att ingen kunde bestyrka, om dessa påståenden var sanna. Ryssarna vägrade låta någon se Auschwitz förrän tio år efter kriget, under vilken tid de kunde ändra dess utseende och sålunda ge rimligt stöd till tesen, att miljoner människor bragts om livet där. Om någon tvivlar på att ryssarna är kapabla till ett sådant bedrägeri, borde han erinra sig de minnesmärken, som upprättades på platser, där tusentals människor mördades i Ryssland av Stalins hemliga polis - men där monumenten förkunnar, att dessa är offer för de tyska trupperna under andra världskriget.

Sanningen om Auschwitz är den, att det var det största och viktigaste industriella koncentrationslägret, som producerade alla slags materiel för krigsindustrin. Lägret bestod sig med anläggningar för framställning av syntetiskt gummi ur kol, som byggts av I.G. Farben Industrie, som fångarna försåg ned arbetskraft. Auschwitz innehöll likaså en agrikulturell forskningsstation, plantskolor och djuruppfödningstationer liksom Krupps vapenfabriker. Vi har redan nämnt, att detta slags verksamhet var den primära uppgiften för alla läger. Alla större firmor hade filialer där, och SS öppnade till och med egna fabriker. Rapporter om Himmlers lägerbesök visar, att huvudändamålet var att inspektera och bestämma deras industriella effektivitet. Då han besökte Auschwitz i mars 1941 i sällskap med höga chefer för I.G. Farben, visade han inte något intresse för lägret som uppehållsplats för fångar utan gav blott order om att lägret skulle utökas, så att det kunde upptaga 100.000 interner för betjäning av I.G. Farben. Detta rimmar illa med en politik, som avsåg att likvidera miljoner fångar.

FLER OCH FLER MILJONER

Det var icke desto mindre i detta enda läger, som cirka hälften av de sex miljoner judarna förmodades ha likviderats. Några skribenter kalkylerar med 4 eller till och med 5 milj. Fyra miljoner var den sensationella siffra, som offentliggjordes av Sovjetregeringen, sedan kommunisterna "undersökt" lägret, samtidigt som de försökte ge tyskarna skulden för massakern i Katyn. Reitlinger medger, att informationen beträffande Auschwitz och andra läger i öster härrör från de kommunistiska efterkrigsregimerna i Östeuropa: "Beviset för de polska dödslägren levererades huvudsakligen efter kriget av polska statskommissioner eller Centrala Judiska Historiekommisionen i Polen (*The Final Solution*, s.631). Men inte ett enda levande autentiskt ögonvittne till dessa "gasningar" har någonsin presenterats och giltigförklarats. Benedikt Kautsky, som tillbragte sju år i koncentrationsläger varav tre i Auschwitz, hävdar i sin bok *Teufel und Verdammte* (Zurich, 1946), att "inte mindre än 3,5 milj. judar" dödats där. Det var förvisso en anmärkningsvärd förklaring, eftersom han enligt egna uppgifter aldrig sett en gaskammare. Han bekände: "Jag var i de stora tyska koncentrationslägren. Likväl måste jag fastslå, att jag icke i något läger eller under någon tid träffade på en sådan inrättning som en gaskammare (s.272-73). Den enda avrättning, som han faktiskt bevittnade, var när två polacker avrättades för att ha mördat två judiska lägerinterner. Kautsky, som skickades från Buchenwald till Auschwitz-Buna i okt. 1942 för att arbeta där, framhäver i sin bok, att fångarnas arbetsinsats i krigsindustrin var ett väsentligt drag i koncentrationslägerpolitiken till krigets slut. Han underlåter att bringa detta i samklang med en påstådd förintelsepolitik gentemot judarna.

De förmenta likvideringarna i Auschwitz skall ha ägt rum mellan mars 1942 och oktober 1944. Hälften av sex miljoner skulle därför innebära förintelse och expediering av 94.000 människor per månad under trettio två månader - approximativt 3.350 människor dag och natt

under mer än två och ett halvt år. Detta är så skrattretande, att det knappast behöver tillbakavisas. Och trots det hävdar Reitlinger helt seriöst, att Auschwitz dagligen kunde göra sig kvitt inte mindre än 6.000 människor.

Reitlingers 6.000 per dag skulle betyda en total summa av ner än 5 milj. i okt. 1944. Dock förbleknar alla sådana beräkningar inför de vilda fantasier, som utmärker Olga Lengyels bok *Five Chimneys* (London, 1959). Hon uppger sig vara en f.d. intern i Auschwitz och försäkrar, att lägret kremerade inte mindre än "720 lik i timmen d.v.s. 17.280 per dygn". Hon hävdar också, att 8.000 människor dessutom brändes i "dödsgravarna" och att därför "i runda tal cirka 24.000 lik avlägsnades varje dag". (s.80-81). Det skulle betyda en årlig kvot av mer än 8,5 milj. Sålunda måste alltså Auschwitz mellan mars 1942 och oktober 1944 ha likviderat över 21 milj. Människor. 6 milj. mer än vad hela den judiska världsbefolkningen uppgick till. Kommentarer överflödiga,

Fastän enligt uppgift åtskilliga miljoner enbart skulle ha dött i Auschwitz, måste Reitlinger medge, att bara 363.000 interner var registrerade i lägret under tiden mellan jan. 1940 och feb. 1945 (*The S.S. Alibi of a Nation*, s.268ff) och alla var ingalunda judar. Det hävdas ofta, att många fångar aldrig registrerades men ingen har lyckats bevisa det. Även om det skulle ha funnits lika många registrerade som oregistrerade, skulle det bara innebära totalt 750.000 fångar - knappast tillräckligt för eliminering av 3 eller 4 milj. Dessutom frigavs ett stort antal lägerinterner eller transporterades någon annanstans under kriget. 80.000 evakuerades västerut i jan. 1945 inför den ryska anmarschen.

Ett exempel på det statistiska bedrägeriet beträffande förlusterna i Auschwitz torde vara tillräckligt. Shirer hävdar, att inte mindre än 300.000 ungerska judar bragtes om livet på knappt 46 dagar sommaren 1944 (ibid, s.1156). Det skulle nästan ha varit hela den judiska befolkningen i Ungern, som uppgick till cirka 380.000. Men enligt Centrala statistiska byrån i Budapest fanns det 260.000 judar i Ungern 1945. Detta överensstämmer i stort med den siffra, som Joint Distribution Committee uppger, nämligen 220.000. Endast 120.000 registrerades därför som saknade. Av dessa hade 35.000 flytt undan den nya kommunistiska regimen, och ytterligare 25.000 hölls kvar i Ryssland, eftersom de arbetat i tyska arbetsbataljoner. Därmed återstår bara 60.000 oredovisade ungerska judar men M.E. Nanenyi beräknar, att 60.000 judar återvände till Ungern från deporteringen i Tyskland. Reitlinger säger, att denna siffra är för hög (*The Final Solution*, s.497). Möjligen är det så. Men med hänsyn till den kraftiga utvandringen av ungerska judar under kriget (Jfr Report of the ICRC, vol, I, s.649) måste alltså de ungerska judarnas förluster ha varit mycket ringa.

AUSCHWITZ: EN ÖGONVITNESSKILDNING

Några nya fakta om Auschwitz kommer nu äntligen i dagen, De föreligger i en skrift: *Die Auschwitz-Lüge: Ein Erlebnisbericht* von Thies Christophersen (Kritik Verlag, Mohrkirch, 1973), utgiven av den tyske advokaten Dr Manfred Roeder i tidskriften Deutsche Burger-Initiative. Det är en ögonvittnesskildring av Auschwitz av Thies Christophersen, som sändes till Bunafabrikens laboratorier i Auschwitz för att medverka i framställningen av syntetiskt gummi för Kaiser Wilhelm-institutet. I maj 1973 inte långt efter publiceringen av denna skildring skrev den gamle judiske "Nazistjägaren" Simon Wiesenthal till Frankfurts advokatkammar, att utgivaren och författaren till förordet borde föras inför dess disciplinnämnd. Förhandlingarna, som började i juli, utsattes för hård kritik till och med av pressen, som frågade: "Är Simon Wiesenthal Tysklands nye gauleadare?" (*Deutsche Wochenzeitung*, den 23 juli, 1973).

Christophersens skildring är förvisso en av de viktigaste dokumenten för en omvärdering av Auschwitz:. Han tillbragte hela året där, och under denna tid besökte han alla enskilda läger i det stora Auschwitzkomplexet inklusive Auschwitz-Birkenau, där enligt uppgift samtliga judemassakrer skall ha ägt rum. Men Christophersen tvekar inte om att allt detta är oriktigt. Han skriver: "Jag befann mig i Auschwitz från jan. 1944 till dec. 1944. Efter kriget hörde jag om massmorden, som man antog förövades av SS mot de judiska fångarna. Jag var mäkta förvånad. Trots alla vittnesmålen, alla tidningsartiklarna och radio- och TV-utsändningar tror jag inte heller idag på dessa skräckdåd. Jag har nämnt det ofta och överallt. Men det är

meningslöst. Ingen vill tro mig," (ibid. S.16).

Utrymmet tillåter inte att ge någon utförlig sammanfattning av författarens erfarenheter i Auschwitz, som också innehåller fakta om fångarnas dagliga liv och som står i fullständig kontrast till förtalspropagandan (s.22-27). Men viktigare är hans avslöjanden om den påstådda existensen av ett förintelsläger: "Under hela min tid i Auschwitz märkte jag aldrig det ringaste tecken på massgasningar. Även lukten av bränt kött, som ofta säges ha legat över lägret, är ren lögn. I närheten av huvudlägret (Auschwitz I) fanns en stor smedja, från vilken lukten av (inbränning av hästskor) inte var naturligtvis angenäm.(s.33-34). Reitlinger bekräftar, att det fanns fem masugnar och fem kolgruvor i Auschwitz, som tillsammans med Bunafabriken bildade Auschwitz III (ibid, s,452). Författaren stöder uppfattningen, att det säkerligen måste ha funnits ett krematorium där, "ty här levde 200.000 människor, och i varje storstad med 200.000 invånare skulle det finnas ett krematorium. Naturligtvis dog även där människor men inte bara interner. Hustrun till Oberstürmbannführer A. (Christophersens överordnade) dog faktiskt där också." (s.33). Författaren förklarar, att det inte fanns några hemligheter i Auschwitz. I sept. 1944 kom en kommission från det Internationella Röda Korset till Auschwitz för inspektion. De intresserade sig särskilt för lägret i Birkenau, fastän vi också hade många inspektioner i Raisko." (Bunaavd, s.35).

Christophersen framhåller, att de ständiga besöken, som främlingar gjorde, inte rimmar med beskyllningar om massgasningar. Då han beskriver det besök hans fru gjorde i lägret i maj, observerar han: "Det faktum, att det var möjligt att vid vilken tid som helst mottaga besök av våra anhöriga, visar öppenheten i lägerförvaltningen. Hade Auschwitz varit ett stort förintelsläger, hade vi bestämt inte kunnat mottaga sådana besök." (s.27).

Christophersen hörde efter kriget om den påstådda existensen av en byggnad med väldiga skorstenar i närheten av huvudlägret. "Det förmodades vara krematoriet. Det gör mig mycket ont, men när jag lämnade lägret i Auschwitz i dec. 1944, hade jag inte sett den byggnaden." (s.37). Finns denna hemlighetsfulla byggnad kvar? Tydligtvis inte. Reitlinger hävdar, att den förstördes och "brändes ned totalt inför hela lägret" i okt., fastän Christophersen inte såg denna offentliga demolering. Trots att man påstår, att detta ägde rum "inför allas ögon i lägret" sågs den enligt uppgift bara av ett judiskt vittne, en viss Dr Bendel och det är det enda vittnesbördet om händelsen. (Reitlinger, ibid. s.457). Hela historien är typisk. Då det blir fråga om rigoröst bevis är detta egendomligt nog illusoriskt.

Byggnaden "förstördes". Dokumentet har "gått förlorat". Ordern gavs "muntligt". Idag visar man besökarna i Auschwitz en liten ugn, och man säger dem, att miljoner förintats där. Den sovjetiska statskommissionen, som "undersökte" lägret, tillkännagav den 12 maj 1945: "Medelst korrigerande relationstal ..konstaterade den tekniska expertkommissionen, att under den tid, lägret Auschwitz existerade, de tyska bödlarna förintade inte mindre än 4 milj. människor i detta läger..." Men Reitlingers förvånansvärt uppriktiga kommentar till detta är fullkomligt riktig: "Världen har blivit misstrogen gentemot dylika "korrigerade relationstal". Siffran fyra milj. har blivit löjväckande". (ibid, s.460).

Slutligen riktar Christophersens redogörelse uppmärksamheten på en mycket märklig omständighet. Den ende åtalade, som inte fanns med vid Auschwitzprocessen i Frankfurt 1963, var Richard Baer, Rudolf Hoess, efterträdare som lägerkommendant i Auschwitz. Fastän han var i utmärkt vigör, dog han plötsligt i fängelset. innan processen hade börjat, under mycket mystiska omständigheter enligt *Deutsche Wochenzeitung*, 27 juli 1973). Baers plötsliga död före sitt vittnesmål är speciellt egendomlig, eftersom paristidningen Rivarol noterade hans orubbliga ståndpunkt att "han under hela den tid han styrde Auschwitz, aldrig såg några gaskamrar eller trodde, att det fanns sådana." Ingenting skulle avskräcka honom från den förklaringen.

Kort sagt, Christophersens skildring bidrager till en växande samling bevis, som ådagalägger, att det gigantiska industriområde i Auschwitz - omfattande trettio separata anläggningar och skilt av huvudjärnvägen Wien - Krakau - inte var något annat än ett stort centrum för krigsproduktionen, som förvisso inte var någon plats för "masslikvidering" men däremot obestriddligen sysselsatte interner med tvångsarbete,

WARSCHAVAGHETTOT

Skall man döma efter siffrorna, antages de polska judarna ha blivit mest utsatta för förintelse av alla inte bara i Auschwitz utan även i en ändlös lista på nyupptäckta "dödsläger" sådana som Treblinka, Sobibor, Belzec, Maidanek, Chelmo och många andra obskura platser, som plötsligt tycks ha vunnit ryktbarhet. I centrum för den påstådda förintelsen av de polska judarna står den dramatiska revolten i april 1943 i Warschavas getto. Denna framställs ofta som ett uppror mot deporteringen till gasugnarna. Antagligen hade det påstådda temat för Hitlers och Himmlers "hemliga diskussioner" läckt ut och rönt stor publicitet i Warschava. Fallet med Warschavaghattot ger en instruktiv inblick i själva uppkomsten av förintelselegenden. Man hänvisar ofta till utrymningen, som tyskarna företog 1943 som en "likvidering av de polska judarna", fastän det alls inte var fråga om det. Sagoförtäljare har sökt omskriva detta i sensationella romaner såsom John Hersey's *The Wall* och Leon Uris' *Exodus*.

När tyskarna först ockuperade Polen, förde de av säkerhetsskäl inte samman judarna i läger utan i ghetton. Den inre förvaltningen i ghettonen befann sig i händerna på självalda judiska råd, och dessa skyddades av en egen oberoende judiska polisstyrka. I ghettonen infördes specialsedlar för att förhindra spekulatören. Rätt eller orätt, var detta system i krigstid fullt begripligt, och fastän ghattot kanske är en obehaglig social inrättning, är det ingalunda barbariskt. Och det är säkerligen inte någon organisation för att förinta en ras. Men givetvis hävdar man ofta, att det var meningen med gettonen. En nyligen utkommen publikation om ghattot i Warschava konstaterade helt saklöst, att koncentrationslägren var "ett substitut för bruket att hålla judarna kvar i överfulla getton och prisge dem åt hungerdöden," Vilket säkerhetssystem tyskarna än använde eller vilka åtgärder de än vidtog för att bevara likheten med ett judiskt samhälle, tycks det, som om de aldrig kan undgå anklagelse för "utrotning".

Det är redan konstaterat, att folkräkningen i Polen 1931 angav antalet judar till 2.732.600. Efter utvandringen och flykten till Sovjetunionen återstod inte mer än 1,1 milj. under tysk kontroll. Dessa ovedersägliga fakta hindrar likväl inte Manvell och Frankl att påstå, att "över 3 milj. judar befunnit sig i Polen, när tyskarna började sin inmarsch" och att "cirka två milj. ännu väntade på sin död" 1942, (ibid. s.140). I verkligheten sammanfördes till slut av de 1 miljon judarna i Polen cirka 4000.000 i Warschavas getto, ett område på ungefär 6,5 kvadratkilometer. Återstoden hade redan överförts till det polska generalguvernementet i sept. 1940. På sommaren 1942 beordrade Himmler, att alla polska judar skulle förläggas till läger för att kunna utnyttja deras arbetskraft, som var en del av allmänna koncentrationssystemet" som avsåg fördelning av arbetskraften inom generalguvernementet. Sålunda evakuerades fredligt tre fjärdedelar av Warschavaghattots invånare mellan juli och okt. 1942 och transporterades iväg under överinseende av den judiska polisen. Som vi sett, skall lägertransporten ha slutat i "likvidering", aen det råder absolut ingen tvekan om att tillgängliga vittnesbevis" att den bara innebar effektiv rekrytering av arbetskraft och förebyggande av oroligheter. Vid ett överraskande besök i Warschava i jan. 1943 upptäckte Himmler, att 24.000 judar, som var inregistrerade som rustningsarbetare" i verkligheten arbetade illegalt som skräddare och körsnärer (Manvell och Frankl, ibid, s.140). Ghattot användes också som bas för subversiva plundringar i centrala Warschava.

Efter sex månaders fredlig evakuering, då bara omkring 60.000 judar stannade kvar i ghattots bostäder, råkade tyskarna ut för ett väpnat uppror den 18 jan. 1943. Manvell och Frankl medger, att "judarna, som var invigda i motståndsplänen, hade sedan länge engagerats att smugla vapen utifrån, och att kampgrupper sköt på och dödade SS-och milismän, som anförde en grupp deporterade." Terroristernas uppror i ghattot understöddes också av polska hemarmén och Polzka Partia Robotnicza, det kommunistiska arbetarpartiet. Under denna revolt" som stöddes av partisaner och kommunister, var det som ockupationsstyrkor ryckte in för att betvinga terroristerna och om nödvändigt förstöra hela bostadsområdet, såsom varje armé skulle gå till väga under liknande förhållanden.

Det måste ännu en gång erinras om att hela utrymningsprocessen skulle ha förlöpt fredligt, om inte extremisterna inom befolkningen planerat ett väpnat uppror, som till slut var dömt att misslyckas. Då generallöjtnanten i SS, Stroop, drog in i ghattot med pansarvagnar den

19 april, besköts han genast och förlorade tolv man, Under striderna, som varade fyra veckor, uppgick de tyska och polska förlusterna till 701 stupade och sårade. Envist motstånd av den judiska kamporganisationen ledde, trots omöjliga odds uppskattningsvis till 12.000 judiska förluster i döda och sårade, av vilka flertalet stannat kvar i brinnande hus och skyddsrum. Totalt 56.065 invånare togs tillfånga och utflyttades fredligt till generalguvernementet, Många judar inom ghettot hade harmats över den av kamporganisationerna utövade terrorn mot dem och hade försökt lämna tyskarna meddelanden via sitt högkvarter.

PLÖTSLIGA ÖVERLEVANDE

De oamtändigheter, som omgav revolten i Warschavaghetto liksom deportationerna till de östra arbetslägren, såsom Auschwitz, har lett till de mest grälla berättelser om de polska judarnas öde. Jewish Joint Distribution Committee konstaterade i siffror som de förberett inför Nürnbergprocesserna, att det bara återstod 80.000 judar i Polen 1945. De hävdade likaså, att det inte fanns några tvångsflyttade judar kvar i Tyskland och Österrike, ett påstående, som stod i strid med de antal judar, som arresterats av britterna och amerikanerna för svartabörshandel. Men det var omöjligt för den nya Kommunistiska regimen i Polen att förhindra en större antijudisk pogrom i Kielce den 4 juli 1946, och mer än 150.000 polska judar flydde plötsligt till Västtyskland. Deras uppdykande var på något sätt till besvär, och deras utflyttning till Palestina och USA genomfördes på rekordtid. Konsekvent därmed undergick antalet polskjudiska överlevande en ansenlig förändring. I den amerikanska judiska års-boken 1948-49 angavs de till 390.000, Det är ett verkligt framsteg gentemot de ursprungliga 80.000. Vi kan kanske se fram emot ytterligare ändringar under tidens lopp.

7 NÅGRA KONCENTRATIONS-LÄGER- MEMOARER

Den mest inflytelserika agenturen i propageringen av förintelselegenden är paperbackboken och magasinindustrin. Det är genom dess sensationella publiceringar utgivna av kommersiella skäl, som "Medelsvensson" gjort sig bekant med en myt av helt och hållet politisk natur och med politisk syfte. Tyskhetsböckerna hade sin glanstid på 50-talet, när ett häftigt tyskhat fann en bekväm marknad men alltjämt fortsätter denna industri att blomstra och upplever nu åter ett uppsving. Produkterna i denna industri innehåller mestadels s.k. "memoarer", och av dem finns det två huvudgrupper: Sådana som påstås härröra från f.d. SS-män, lägerkommendanten och liknande och sådana bloddrypande hågkonster, som säges ha skrivits av f.d. koncentrationslägerfångar.

KOMMUNISTISK URSPRUNG

Av det första slaget är det mest framträdande exemplet *Commandant of Auschwitz* av Rudolf Hoess (London, 1960), som ursprungligen publicerades på polska av den kommunistiska regimen. Hoess, en ung man, som arresterades först av britterna och hölls i fängsligt förvar i Flensburg. Han överlämnades snart till de polska, kommunistiska myndigheterna, som dömde honom till döden 1947 och avrättade honom omedelbart. De s.k. Hoess' memoarer är utan tvivel en förfälskning, som utgavs på anvisning av kommunisterna, som vi skall visa, fastän kommunisterna själva hävdar, att Hoess "tvangs skriva sitt livs historia". Ett handskrivet original lär finnas men ingen har någonsin sett det. Hoess underkastades tortyr

och hjärntvätt av kommunisterna under fängelsetiden. Hans vittnesmål i Nürnberg avgav man själlöst och monotomt med stirrande blick. Till och med Reitlinger tillbakavisar detta vittnesmål som hopplöst otrovligt. Det är verkligen anmärkningsvärt, hur många av dessa "bevis" om de sex miljonerna som härrör från kommunistiska källor. Detta innefattar huvuddokumenterna sådana som Wislicenys förklaring och Hoess' "memoarer", som otvivelaktigt är de två mest citerade verken i förintelslitteraturen såväl som all information om de s.k. "dödslägren" som Auschwitz. Denna kommer emellertid från Judiska historiekommisionen i Polen, Centralkommisionen för undersökning av krigsförbrytelser, Warschava, och Ryska statens krigsförbrytelsekommision, Moskva.

Reitlinger erkänner dessutom, att Hoess' vittnesutsagor i Nürnberg var en katalog av vilda överdrifter som t.ex. att Auschwitz gjorde sig kvitt 16.000 människor per dag, vilket skulle betyda ett totalt antal av 13 miljoner vid krigets slut. I stället för att avslöja dylika värderingar, som de sovjetiskt påverkade förfalskningar, de uppenbart är, föredrar Reitlinger och andra att tro, att sådana löjliga överdrifter berodde på "yrkesstolthet". Ironiskt nog är detta fullständigt oförenligt med de förment autentiska Hoess-memoarerna, som gör ett skickligt försök att inge förtroende genom att anspela på det motsatta förhållandet nämligen avsmak för uppgiften. Hoess förmodas ha "bekänt", att 3 milj. människor förintats i Auschwitz, fastän åtalet vid hans egen process i Warschava reducerade antalet till 1.135.000. Likväl har vi redan noterat, att Sovjetregeringen uppgav en officiell siffra av 4 milj. efter sin "undersökning" av lägret 1945. Detta oberäkneliga jonglerande med miljoner människor tycks inte bekymra förintelslitteraturens skribenter.

En granskning av alla de gräsliga detaljerna i Hoess' "memoarer" skulle bli långrandig. Vi kan begränsa oss till de synpunkter på förintelselegenden, som är anlagda i det tydliga syftet att föregripa varje bevis på dess falskhet. Sådant är t.ex. det sätt, på vilket den påstådda likvideringen av judarna beskrivs. Detta förmodades ha utförts av en "specialavdelning" av judiska fångar. De tog hand om de nyanlända kontingenterna vid lägret, ledde dem in i de enorma "gaskamrarna" och gjorde sig av med kropparna efteråt. SS ingrep därför mycket litet, så att merparten av SS-manskapet i lägret kunde lämnas i fullständig okunnighet om "förintelseprogrammet". Naturligtvis skulle man aldrig kunna finna någon jude, som hävdade, att han varit medlem av denna ohyggliga "specialavdelning", så att hela frågan lämnas obevisbar på ett passande sätt. Det är värt att upprepa, att man inte någonsin förevisat någon levande autentiskt ögonvittne till dessa händelser.

Det avgörande beviset, att Hoess' memoarer är en förfalskning, ligger i en otrolig lapsus av de kommunistiska utgivarna. Hoess påstods säga, att Jehovas vittnen i Auschwitz gillade mordet på judarna, eftersom judarna var fiender till Kristus. Det är välkänt, att kommunisterna för en bitter undertryckningskampanj mot Jehovas vittnen i Ryssland idag och i alla satelitstater i Östeuropa, ty dessa betraktas som den farligaste religiösa sekten enligt kommunistisk uppfattning. Att denna sekt förtalas avsiktligt och grovt i Hoess' memoarer bevisar otvivelaktigt dokumentets kommunistiska ursprung.

BELASTADE MEMOARER

De mest lögnaktiga "memoarer", som hittills offentliggjorts, är säkerligen Adolf Eichmanns. Innan han lagstridigt enleverades av judarna i maj 1960 och blev ett hett byte för internationell publicitet, hade bara ett fåtal hört talas om honom. Han var faktiskt en jämförelsevis oviktig person, ledare för byrå A 4 b i avdelning IV (Gestapo) under rikssäkerhetstjänsten. Hans byrå övervakade transporten till fångläger av en speciell grupp av fientliga utlänningar nämligen judarna. En verklig störtflod av ren smörja om Eichmann översvämmade världen 1960, av vilket vi som exempel skall anföra Comer Clarkes: *Eichmann, The Savage Truth*. ("Orgierna varade ofta till sex på morgonen, några timmar innan han åter sände nästa hop offer i döden," säger Clarke i kapitlet: *Streamlined Death & Wild Sex Orgies*, s.124).

Egendonligt nog utkom plötsligt Adolf Eichmanns påstådda "memoarer" vid tiden för hans förpassning till Israel. De offentliggjordes okritiskt av den amerikanska tidskriften Life (28 nov., 5

dec., 1960) och förmodades ha överlämnats av Eichmann till en journalist i Argentina kort före hans arrestering - ett förbluffande sammanträffande. Andra källor gav dock helt annorlunda redogörelse om ursprunget. De hävdar, att de var en uppteckning baserad på Eichmanns kommentarer till en "medbrottling" år 1955, ehuru ingen kom på idén att identifiera denna person. Av en lika utomordentlig händelse hävdade några som undersökte krigsförbrytelser strax efteråt, att de "funnit" den "fullständiga aktsamlingen" över Eichmanns avdelning i det amerikanska kongressbibliotekets arkiv mer än 15 år efter kriget. Beträffande själva "memoarerna" gestaltades de så horribelt belastande som möjligt utan att därför förirra sig för långt in på den renaste fantasins domäner och fick Eichmann att uttala sig med enorm njutning om "judarnas fysiska förintelse". Deras bedräglighet bevisas också av olika faktiska fel, som att Himmler redan i april 1944 hade överbefälet över arméns reserv i stället för efter juli-kuppen mot Hitler, en omständighet som säkerligen var känd för Eichmann. Att dessa "memoarer" utgavs vid just den riktiga tidpunkten lämnar inget tvivel om att syftet med dem var att före processen framkalla propagandabilden av en ärkeskurk som "obotfärdig" nazist och djävul i mänsklig gestalt.

Omständigheterna kring Eichmann-processen i Israel befattar vi oss inte med här. Dokumenten av sovjetisk ursprung, som användes som bevismaterial, såsom Wisliceny-förklaringen, har redan undersökts. Beträffande en redogörelse för tredje gradens tortyrmetoder, som användes mot Eichmann under fångenskapen för att förmå honom till att "samarbeta", hänvisas läsaren till Londontidningen *Jewish Chronicle* av 2 sept. 1960. Men ännu mer betecknande för litteraturen kring förintelselegenden är innehållet i ett brev, som Eichmann påstås ha skrivit självant och som överlämnats till hans kidnappare i Buenos Aires. Det behöver knappast tilläggas, att dess israeliska upphov lyser bjärt igenom. Ingenting i det missbrukar mänsklig godtrohet mer än frasen: "Jag framlägger denna förklaring av egen fri vilja." Men det mest ihåliga och avslöjande påståendet är hans föregivna villighet att framträda inför en domstol i Israel, "så att en sann bild kan förmedlas till de kommande generationerna."

TREBLINKA-FABRIKATIONER

De senaste hågkomsterna, som utgivits från trycket, är Frank Stangls. Han var kommandant i Treblinka i Polen och dömdes i dec. 1970 till livstids fängelse. Memoarerna, som publicerades den 8 okt. 1971 i Londontidningen *Daily Telegraph Magazine*, förmodades härröra från en serie intervjuer med Stangl i fängelset. Några dagar efter intervjuerna avled han. Dessa förmenta erinringar är säkerligen de blodigaste och mest bisarra som någonsin offentliggjorts. Dock kan man vara tacksam mot skribenten av den artikeln för några medgivanden som att "de bevis som framlades under processens förlopp inte utvisade, att Stangl själv begått speciella mordhandlingar" och att skildringen av Stangls start i Polen "delvis var fabricerad".

Ett typiskt exempel på denna manipulering är beskrivningen av Stangls första besök i Treblinka. När han for in på järnvägsstationen, påstås han ha sett "tusentals lik", som låg kringströdda vid järnvägsspåren. "Hundratals, nej tusentals lik överallt som stinker och förruttnar." Och på stationen stod ett tåg fullt med judar, somliga döda, andra ännu vid liv... Det såg ut, som om det stått där i dagar." Skildringen når sin höjdpunkt av absurditet, när Stangl sägs ha lämnat sin bil och vadar till knäna i pengar: "Jag visste inte, vart jag skulle vända mig, vart jag skulle gå. Jag vadade i sedlar mynt, ädelstenar, juveler och kläder. De låg strödda överallt på den öppna platsen." Scenen komplimenteras av "fnask från Warschava, som raglar omkring, dansar, sjunger och spelar musik" på andra sidan taggrådsstängslan. Att bokstavigt tro på den berättelsen om djupdykning i judiska sedlar och dyrbara stenar bland stinkande lik och raglande sjungande prostituerade, skulle kräva den mest fenomenala grad av enfald, och under andra förhållanden än Sex miljonerslegenden skulle den avfärdas som det mest omåttliga nonsens.

Det påstående, som säkerligen berövar Stangl-memoarerna varje spår av äkthet, är hans förmodade svar, då han tillfrågades, varför han trodde, att judarna förintades: "Man ville komma åt deras pengar. Den rasliga delen kom först i andra hand." Intervjuserien sägs ha slutat på ett mycket tvivelaktigt sätt. Då han tillfrågades, om han trodde, att det varit "någon förnuftig mening i denna terror" skall den f.d. nazistkommandanten ha svarat med hänförelse: "Jag är säker på

det. Kanske det var meningen, att detta enorma slag skulle svetsa samman judarna, att skapa ett folk, för att identifiera sig med varandra." Man kunde knappast föreställa sig ett mer fullkomligt svar, om det inte varit uppdyktat.

BESTSELLER - ETT BEDRÄGERI

Av den andra varianten memoarer, som erbjuder en bild av svaga judar, vilka hamnat i nationalsocialismens skruvstäd, är otvivelaktigt den mest berömda Anne Franks dagbok. Sanningen om denna bok är bara en skrämmande inblick i en propagandalegends tillkomst. Publicerad först år 1952 blev *Anne Franks dagbok* genast en bestseller. Sedan dess har den utgivits i 40 upplagor i paper-backform. En framgångsrik Hollywoodfilm baserades på den. Enbart i royalties har flickans far Otto Frank gjort sig en förmögenhet genom försäljning av boken, som utgav sig att vara hans dotters verkliga livstragedi. Med dess direkta vädjan till känslorna har boken och filmen bokstavligen påverkat miljoner människor i hela världen mer än någon annan historia i sitt slag. Men endast sju år efter första publiceringen fastslog New Yorks högsta domstol, att boken var ett bedrägeri.

Anne Franks dagbok såldes till allmänheten som en verklig dagbok skriven av en ung judisk flicka från Amsterdam vid 12 års ålder, medan hennes familj och fyra andra judar gömde sig i ett rum på baksidan av ett hus under tyska ockupationen. Till slut blev de arresterade och förda till ett koncentrationsläger, där Anne Frank uppges ha dött vid 14 års ålder. När Otto Frank befriades ur lägret vid krigsslutet, återvände han till huset i Amsterdam, där han "fann" sin dotters dagbok bland takspärrarna.

Sanningen om Anne Franks dagbok avslöjades först 1959 av den svenska tidningen Fria Ord. Den konstaterade, att den judiske romanförfattaren Meyer Levin skrivit "dagbokens" dialog och krävde lön för sitt arbete, i en process mot Otto Frank. En sammanfattning av de svenska artiklarna offentliggjordes i den amerikanska Economic Council Letter den 15 april 1959 på följande sätt:

"Historien ger många exempel på myter, som lever ett längre och rikare liv än sanningen och kan bli mer verkningsfull än sanningen.

Västvärlden har sedan några år tillbaka uppmärksammats på en judisk flicka genom ett arbete, som föregår att vara hennes egen skrivna historia: Anne Franks dagbok. Varje litterärt bedrivna granskning av denna bok skulle ha visat, att det omöjliga kunde ha varit en tonårings verk.

Det anmärkningsvärda beslutet av New Yorks högsta domstol bekräftar denna synpunkt, i det att den tillerkände den bekante amerikansk-judiske författaren Meyer Levin 50.000 dollar av Anne Franks far som honorar för Levins arbete med Anne Franks dagbok.

Herr Frank, som bor i Schweiz, lovade betala sin rasfrände inte mindre än 50.000 dollar eftersom han använt författaren Levis dialog ordagrant och "satt in" den i - dagboken som varande hans dotters intellektuella arbete."

Ytterligare förfrågningar gav ett svar den 7 maj 1962 från en advokatfirma i New York, som konstaterade:

"Jag var Meyer Levins' försvarsadvokat i hans klagan mot Otto Frank och andra. Det är sant, att domstolen tilldömde herr Levin 50.000 dollar i skadestånd som anges i ert brev. Denna dom upphävdes senare av rättegångsdomaren Samuel C. Coleman på grund av att skadestånden inte hade bevisats såsom lagen kräver. Åtalet lades sedan ner, medan ett överklagande av Coleman på grund av att skadestånden inte hade bevisats såsom lagen kräver. Åtalet lades sedan ner, medan ett överklagande av Colemans utslag avvaktades.

Det gör mig ont, att ingenting rapporterades officiellt om detta mål vad själva processen angår eller ens domare Colemans utslag. Vissa processärenden meddelades i 141 *New York Supplement*, Second Series 170 och i 5 Second Series 181. Det korrekta aktnumret i New York County Clerk's Office är 2241-1956 och dossiern är sannolikt mycket omfattande."

Här föreligger ytterligare bedrägeri i en hel serie bedrägerier, som begåtts till stöd för massakerlegenden och myten om de sex miljonerna. Naturligtvis "rapporterade man inte officiellt" om det domstolsmål, som inriktade sig direkt på äktheten av Anne Franks dagbok.

En kort hänvisning kan också göras till en annan "dagbok", som offentliggjordes inte långt efter Anne Franks och som heter *Notes from the Warsaw Ghetto: the Journal of Emmanuel Ringelblum* (New York, 1958). Ringelblum hade varit ledare i sabotageverksamheten mot tyskarna i Polen liksom i revolten i Warschavas ghetto 1943, innan han till slut fasttogs och avrättades 1944. Ringelblums dagbok, som talar om de vanliga "ryktena", som lär ha cirkulerat om likvideringen av judarna, utgavs under samma kommunistiska beskydd som de s.k. Hoess-memoarerna. McGraw-Hill, utgivarna av den amerikanska editionen, medger, att de vägrades tillgång till det censurerade originalmanuskriptet i Warschava. De följde i stället troget den sovrade skrift, som publicerades av den kommunistiska regeringen i Warschava 1952. Alla dessa "bevis" på massakern, som stammar från kommunistiska källor av detta slag, är värdelösa som historiska dokument.

MYTER EN MASSE

Sedan kriget har det funnits ett överflöd på sensationell koncentrationslägerlitteratur. Större delen är judisk. Var och en staplar skräck på skräck och blandar fragment av sanning med de mest groteska fantasier och lögnar och skapar obarmhärtigt en byggnad av myter, där varje relation till historiska fakta sedan länge försvunnit: Vi har redan hänvisat till typen - Olga Lengyels absurda *Five Chimneys* ("24.000 lik omhändertagna varje dag"), *Doctor at Auschwitz* av Miklos Nyiszli, uppenbarligen en mytisk och uppdiktad person, *This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp* av Philip Friedman o.s.v. tills man känner kvälningar.

Det senaste tillskottet i denna genre är *For Those I Loved* av Martin Gray (Bodley Head, 1973), som föreges vara en skildring av hans upplevelser i lägret Treblinka i Polen. Gray specialiserade sig på att sälja falska antikviteter till Amerika, innan han började ägna sig åt koncentrationslägermemoarer. Men de förhållanden, som omgav publiceringen av hans bok, har varit unika, eftersom äktheten av dess innehåll blivit föremål för allvarligt tvivel och det för första gången beträffande arbeten av detta slag. Till och med judar, som blev skrämde av den skada boken kunde åstadkomma, utdömde denna som bedräglig och frågade, om han överhuvudtaget någonsin varit i Treblinka, under det att Brittiska radiobelaget (BBC) ställde honom mot väggen och undrade, varför han väntat 28 år med att skriva ner sina upplevelser.

Det var intressant att märka, att spalten "Personliga åsikter" i *Jewish Chronicle* av 30 mars 1973, fastän den öppet fördömde Grays bok, icke desto mindre bidrog till att förstora myten om de sex miljonerna. Den konstaterade: "Nära en miljon människor mördades i Treblinka under loppet av ett år. 18.000 tillfördes gaskamrarna varje dag." Det är synd, att så många människor läser och accepterar den sortens nonsens utan att anstränga förnuftet. Om 18.000 mördades dagligen, skulle man på bara på 56 dagar nå upp till en siffra av en miljon och inte "under loppet av ett år". Denna gigantiska prestation skulle lämna de resterande tio månaderna resultatlösa. 18.000 per dag skulle faktiskt innebära ett totalt antal av 6.480.000 "under ett år". Betyder detta, att de sex miljonerna dog inom 12 månader i Treblinka? Vad blir det då av de förmodade tre eller fyra miljonerna i Auschwitz? Sådant visar helt, enkelt bara, att när den omöjliga kompromissiffran 6 milj. väl fått genomslagskraft och accepterats internationellt, så kan vilket antal omöjliga förväxlingar som helst äga rum utan att någon ens tänker på att kritisera den. I sin recension av Grays bok, ger *Jewish Chronicle* också en avslöjande inblick i de bedrägliga påståendena om gaskamrar: "Gray erinrar sig, att golven i gaskamrarna lutade, medan en annan överlevande som hjälpt till att bygga dem, vidhåller, att de var jämna...".

Ibland utkommer böcker av f.d. koncentrationslägerfångar, som ger en helt annorlunda bild av de rådande förhållandena där. En sådan är Margarete Buber: *Under Two Dictators* (London, 1950). Hon var en tysk judinna, som upplevt åtskilliga år i de brutala och primitiva förhållandena i sovjetiska fångläger, innan hon i aug. 1940 skickades till Ravensbrück, det tyska kvinnolägre. Hon konstaterade, att hon var den enda judinnan i sin fånggrupp från Ryssland, som inte genast frigavs av Gestapo. Hennes bok erbjuder en slående kontrast mellan lägren i Sovjetryssland och Tyskland. I jämförelse mellan smuts, oordning och hungerdöd, som utmärkte sovjetiska läger, fann hon Ravensbrück rent, mänskligt och välorganiserat. Regelbundna bad och rent sänglinne tycktes henne efter de tidigare erfarenheterna som lyx, och hennes första måltid med vetebröd, korn och söt gröt och torkad frukt tvang henne att fråga en medfånge, om den 3 aug. 1940 var något slags fredag eller speciell högtidsdag. Hon observerade också, att barackerna i Ravensbrück var anmärkningsvärt rymliga i jämförelse med den övertulla smutsiga baracken i Sovjetlägre. Under de sista månaderna 1945 upplevde hon den ständiga nedgången i lägerförhållandena, vilkas orsak vi senare ska undersöka.

En annan skildring, som står i fullständig kontrast till den annars vanliga propagandan, är Charlotte Bormann: *Die Gestapo Lässt Bitten*. Hon var som kommunist politisk fånge och likaledes internerad i Ravensbrück. Utan tvivel är dess viktigaste avslöjande författarinnans påstående, att ryktena om gasningar var välplanerade och illvilliga påhitt, som kommunisterna lät cirkulera bland fångarna. Denna grupp accepterade inte Margaret Buber, eftersom hon varit fånge i Sovjetryssland. Ytterligare en avskräckande bild av efterkrigsprocesserna är det faktum, att Charlotte Bormann inte tilläts vittna för lägerpersonalen vid Rastadt-processen i den franska ockupationszonen, det vanliga ödet för dem som förnekar förintelselegenden.

8 FÖRHÅLLANDEN I KONCENTRATIONSLAGREN UNDER KRIGSTIDEN

I sin bok *Adolf Hitler* (London, 1973) behandlar Colin Cross de många problemen under denna tid med mer förnuft än vanligt. Han gör den skarpsinniga iakttagelsen, att "miljoner judars kringflackande genom Europa för att sedan mördas i en tid av förtvivlat militärt nödläge, var gagnslöst från förnuftssynpunkt," (s.307). På den punkten är det tillåtet att ställa frågan om sannolikheten av denna irrationalism och huruvida den alls var möjlig. Är det sannolikt, att under krigets höjdpunkt, när tyskarna förde en hopplös kamp för att överleva på två fronter, miljoner fraktats milvis till påstådda raffinerade och påkostade slakthus? För att transportera tre eller fyra miljoner enbart till Auschwitz (om nu ett sådant inflationstal existerade i Europa, vilket inte var fallet) skulle detta ha inneburit en outhärdlig belastning för det tyska transportväsendet, som redan var ansträngt till gränsen för dess kapacitet på grund av den långt utdragna ryska fronten. Att ha transporterat dessa mytiska sex miljoner judar och otaliga mängder av andra nationaliteter till fånglägren, att ha härbärgerat, klätt och fött dem där, skulle helt enkelt förlamat tyskarnas militära operationer. Det föreligger inte något skäl att antaga; att de effektiva tyskarna därmed skulle ha satt sina militära framgångar på spel.

Å andra sidan är transportereringen av ett skäligt antal av 363.000 fångar till Auschwitz under kriget (det antal vi vet var inregistrerat där) åtminstone meningsfull, eftersom de utförde tvångsarbete. Av de 3 milj. judar, som levde i Europa, är det säkert, att inte mer än 2 milj. var internerade samtidigt, och det är sannolikt, att antalet låg mycket närmare 1,5 milj. Vi ska senare se i Internationella Röda Korsets rapport, att hela den judiska befolkningen såsom den i

Slovakien undgick fånglägren, medan andra placerades i gemensamhetsghetton såsom Theresienstadt. Dessutom var deporteringar från Västeuropa långt mindre. Reitlingers beräkning, att bara cirka 50.000 franska judar av en totalbefolkning av 320.000 deporterades och internerades, har vi redan tagit fasta på.

Den frågan måste alltså ställas, om det varit fysiskt möjligt att förrinta de miljoner judar, som påståtts. Hade tyskarna tillräckligt med tid för det? Är det möjligt, att de bränt miljontals människor, då de hade ont om arbetskraft och satte in alla krigsfångar i krigsproduktionen? Hade det varit möjligt att förrinta och avlägsna alla spår av en miljon människor på sex månader? Skulle sådana massansamlingar av judar och avrättningar i en sådan skala ha kunnat hemlighållas? Det är den sortens frågor en kritisk tänkande människa borde ställa. Och hon torde snabbt upptäcka, att inte bara det statistiska och dokumentära beviset, som givits här, utan helt enkelt även transport- och försörjningsproblemen samverkar till att betvivla legenden om de sex miljonerna.

Fastän det var omöjligt, att miljoner mördades i dem, har tillståndet och förhållandena i de tyska koncentrationslägren kolossalt överdrivits för att göra denna pretention trovärdig. William Shirer förklarar i en typiskt oförvägen passus, att "alla de ungefär trettio viktigaste koncentrationslägren var dödsläger". (ibid. s.1150) Det är fullständigt osant och accepteras numera inte ens av de främsta förfäktarna av förintelselegenden. Shirer citerar också Eugen Kogons *The Theory and Practice of Hell* (New York, 1950, s.227), som anger det totala antalet döda till den löjeväckande siffran 7.125.000 i alla läger. Men Shirer medger i en fotnot, att denna är "otvivelaktigt för hög".

DÖDSLÄGER BAKOM JÄRNRIDÅN

År 1945 hävdade den allierade propagandan, att alla koncentrationsläger särskilt de i själva Tyskland var "dödsläger" men det varade inte länge. Med den frågan sysselsatte sig den framstående amerikanske historikern Harry Elmer Barnes, som skrev:

"Dessa läger framställdes först som sådana i Tyskland såsom Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen och Dora, men det framgick snart, att det inte förekommit någon systematisk förintelse i de lägren. Sedan riktades uppmärksamheten på Auschwitz, Treblinka, Belzec, Chelmo, Janowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Brezozna och Birkenau. Listan är inte uttömmande, men tycks ha utsträckts i nödvändig grad." (*Rampart Journal*, sommaren 1967).

Ärliga observatörer bland brittiska och amerikanska ockupationstrupperna i Tyskland medgav, att många interner dött av sjukdomar och svält under de sista månaderna av kriget men att de inte funnit några bevis för "gaskamrar". Av detta skäl kom efterhand lägren i öster i den ryska ockupationszonen i förgrunden t.ex. Auschwitz och Treblinka som förfärliga centra för förintelsen (ehuru ingen fick tillåtelse att inspektera dem). Och denna tendens har varat till idag. Här i dessa läger skall allt ha skett, men med järnridån stadigt neddragen har ingen någonsin kunnat bestyrka sådana beskyllningar. Kommunisterna hävdade, att fyra miljoner dog i Auschwitz' väldiga gaskamrar, som rymde 2.000 människor - och ingen kunde bevisa motsatsen.

Var är sanningen om de s.k. "gaskamrarna"? Stephen F. Pinter, som under sex år efter kriget var anställd som jurist i amerikanska krigsministeriet inom ockupationstrupperna i Tyskland och Österrike, gjorde följande uttalande i den vitt spridda katolska tidningen *Our Sunday Visitor*, 14 juni, 1959:

"Jag var 17 månader efter kriget i Dachau som juridiskt ombud för amerikanska krigsministeriet och kan bekräfta, att det inte fanns några gaskamrar där. Det som visades besökare och turister och felaktigt beskrevs som gaskammare var ett krematorium. Ej heller fanns det någon gaskammare i något koncentrationsläger i Tyskland. Man sade oss, att det fanns gaskammare i Auschwitz men då det låg i sovjetiska ockupationszonen fick vi inte

tillåtelse att undersöka detta, då ryssarna skulle vägra oss tillträde. Vad som var möjligt för mig under de sex efterkrigsåren att konstatera var att ett antal judar dödats men antalet en miljon nåddes absolut aldrig. Jag förhörde tusentals judar, f.d. interner i koncentrationsläger i Tyskland och Österrike, och jag betraktar mig själv som lika kvalificerad som någon annan i denna fråga."

Detta är en fullständig annorlunda historia i jämförelse med den vanliga propagandan. Pinter är givetvis mycket skarpsinnig i fråga om krematoriet, som föreges vara gaskammare. Detta är en ofta förekommande "ploy", ty något sådant som en gaskammare har aldrig visat sig existera i dessa läger; därav den vilseledande beteckningen "gasugn", som syftar till att förväxla begreppen gaskammare och krematorium. Det senare, vanligen, en enda förbränningsugn liknade den som användes idag, nyttjades helt enkelt till att förbränna dem som dog av olika naturliga orsaker i lägret framför allt av infektionssjukdomar. Detta faktum bevisades slutgiltigt av den tyske ärkebiskopen kardinal Faulhaber i München. Han informerade amerikanerna om att 30.000 människor dödades under de allierade flygangreppen på München i sept. 1944. Ärkebiskopen bad de tyska myndigheterna att låta bränna liken efter offren i krematoriet i Dachau. Men man sade honom olyckligtvis, att denna plan inte kunde genomföras, eftersom krematoriet bara hade en förbränningsugn, och att det därför inte var möjligt att utplåna liken efter flygangreppets offer. Av detta framgår det klart, att krematoriet inte kunde förbruka de 238.000 judiska lik, som förmodades ha förbränts där. För att genomföra den uppgiften skulle krematoriet ha varit i funktion 326 år utan avbrott, och 530 ton aska skulle ha avsatt sig.

REDUCERADE FÖRLUSTSIFFROR

Förlustsiffrorna i Dachau är typiska för det slags överdrifter, som sedan dess drastiskt måste korrigeras. År 1946 avtäcktes en minnestavla i Dachau av den judiske statssekreteraren i den bajerska regeringen Philip Auerbach, som dömdes för att ha förskingrat pengar, som han krävde som kompensation för icke befintliga judar. På tavlan står: "Detta område skall bevaras som helgedom för de 238.000 människor, som kremerades här."

Sedan dess har de officiella förlustsiffrorna ständigt reviderats nedåt, och för tillfället visar de endast 20.600, av vilka flertalet dött av tyfus och svält vid krigets slut. Denna deflation på 10 % av det första antalet torde utan tvivel fortsätta, och en dag tillämpas på den legendariska siffran sex miljoner som helhet.

Ett annat exempel på drastisk nedskärning är den nuvarande värderingen av förlustarna i Auschwitz. De absurda påståendena om de tre eller fyra milj. dödsfall är inte rimliga ens för Reitlinger. Han anger nu antalet förluster till 600.000. Oaktat denna siffra fortfarande är starkt överdriven, är det en betydelsefull minskning från fyra milj. Ett ytterligare framsteg nedåt är att vänta. Shirer själv åberopar Reitlingers senaste beräkning men han underlåter att bringa dem i överensstämmelse med sin tidigare angivelse, att hälften av denna siffra, ungefär 300.000 ungerska judar, påstods ha "dödats på 46 dagar." - ett utmärkt exempel på det oansvariga nonsens som skrivs över detta tema.

MÄNSKLIGA VILLKOR

Att några tusen lägerinterner dog under de kaotiska sista månaderna av kriget, leder oss till frågan om deras livsbetingelser under krigstiden. Dessa har medvetet förfalskats i olika böcker av ett ytterst spökligt och oangenämt slag. Röda korsets rapport, som granskas senare, visar slutgiltigt att lägren förvaltades väl under kriget. De interner, som arbetade, erhöll en daglig ranson även under 1943-44 på inte mindre än 2.750 kalorier, vilket betydde mer än dubbla genomsnittsransonen för civilpersoner i det ockuperade Tyskland åren efter kriget. Internerna stod under regelbunden läkarkontroll, och de som blev svårt sjuka, intogs på sjukhus. Alla interner i motsats till dem i sovjetläger kunde mattaga livsmedelspaket, kläder och mediciner från Röda korsets speciella biståndsavdelning. Statsåklagarämbetet verkställde ingående undersökningar i vart fall av arrestering av kriminella skäl. De som befanns oskyldiga frigavs och de som befanns skyldiga liksom de deporterade, som dömts för svårare brott i lägret, dömdes av militärdomstolar och avrättades. I förbundsarkivet i Koblenz befinner sig en förhållningsorder från jan. 1943, som utfärdats av Himmler och som gäller dylika avrättningar

och som särskilt påpekar, att "ingen brutalitet är tillåten" (Manvell & Frankl, ibid, s.312). Ibland inträffade sådan brutalitet men sådana fall granskades genast av SS-domaren Dr Konrad Morgen vid Rikskriminalpolisen, vars uppgift var att undersöka oegentligheter i de olika lägren. Morgen själv åtalade lägerkommendanten Koch i Buchenwald 1943 för övergrepp i sitt läger, en process, som var öppen för tyska allmänheten. Det är anmärkningsvärt, att Oswald Pohl, chefen för koncentrationslägersystemet, som behandlades så brutalt i Nürnberg, rekommenderade dödsstraff i fallet Koch. Faktiskt dömdes SS-domstolen Koch till döden men han erbjöds alternativet att tjänstgöra vid den ryska fronten. Dessförinnan verkställde emellertid prins Waldeck, SS-ledaren i området, avrättningen. Detta fall är ett entydigt bevis för, hur allvarligt SS såg på dylik onödigt brutalitet. Åtskilliga åtal av detta slag väcktes av SS i lägren under kriget för att förhindra missdåd, och mer än 800 fall undersöktes före 1945. Morgen uppgav i Nürnberg, att han fört förtroliga samtal med hundratals lägerfångar om de rådande förhållandena i lägren. Han fann få som var undernärda utom i sjukhusen och märkte, att takten och resultatet av de tvåårsarbetena, som ålåg internerna, var mycket lägre än bland de tyska civilarbetarna.

Pinters och kardinal Faulhabers vittnesmål har visat sig vederlägga påståendena om likvidering i Dachau, och vi har sett, hur förlustsiffrorna i det lägret oavbrutet reviderats nedåt. Lägret Dachau nära München kan faktiskt betraktas som tämligen typiskt för dessa interneringsplatser. Arbetena i fabriker och anläggningarna hörde till ordningen för dagen. Kommunistledaren Ernst Ruff intygade i sin sanningsförsäkran den 18 april 1947 i Nürnberg, att behandlingen av fångarna på arbetsenheterna och i lägret Dachau förblev mänsklig. Den polske underjordiske ledaren Jan Piechouiak, som var i Dachau från den 22 maj 1940 till den 29 april 1945 intygade den 21 mars 1946, att fångarna erhöll god behandling och att SS-personalen i lägret var "våldisciplinerad". Berta Schirotschin som arbetade inom förplågnadstjänsten i Dachau under kriget, intygade, att de arbetande internerna erhöll sin sedvanliga andra frukost varje morgon kl. 10 ända till början av 1945 trots den ökande bristen i Tyskland.

I allmänhet intygar hundratals sanningsförsäkringar från Nürnberg de humana förhållanden, som rådde i koncentrationslägren men man tillmätte undantagslöst dem värde, som återspeglade en dålig tysk förvaltning och som kunde användas för propagandasyften. Ett studium av dokumenten ger också vid handen, att judiska vittnen, som harmades över sin deportering och internering i fångläger, starkt försökte överdriva sina bistra villkor, medan fångar av andra nationaliteter, som var internerade av politiska skäl, i allmänhet framställde en mera balanserad bild. I många fall som t.ex. Charlotte Bormanns, tilläts inte fångar att avge vittnesmål, eftersom deras erfarenheter inte överensstämde med den bild, som framställdes i Nürnberg.

OUNDVIKLIGT KAOS

Den välordnade situation, som rådde i de tyska koncentrationslägren, bröts långsamt ned under de sista förskräckliga månaderna 1945. Röda korsets rapport förklarar, att Rikets transport- och kommunikationssystem förlamades genom de allierades massiva luftbombardemang. Inga livsmedel nådde fram till lägren, och svälten krävde ett växande antal offer i lägren liksom bland Tysklands civilbefolkning. Denna förfärliga situation förvärrades ytterligare i lägren genom överbeläggning och utbrott av tyfus-epidemierna, som var en följd av denna. Överbeläggningen var ett resultat av att fångar från de östra lägren såsom Auschwitz evakuerades västerut inför den sovjetryska frammarschen. Kolonner av sådana utmattade människor anlände till åtskilliga tyska läger såsom Belsen och Buchenwald, som själva befann sig i ett tillstånd av stora svårigheter.

Lägret Belsen nära Bremen befann sig i ett särskilt kaotiskt tillstånd under dessa månader, och Himmlers läkare, Felix Kersten, en antinazist, förklarar, att dess olyckliga rykte som "dödsläger" enbart berodde på den häftiga tyfusepidemi, som utbröt där i mars 1945 (*Memoirs 1940-1945*, London, 1956). Otivelaktigt kastade dessa fruktansvärda förhållanden åtskilliga tusen människoliv, och det är dessa förhållanden, som återges på fotografierna av utmärklade mänskliga varelser och högar av lik, vilka propagandisterna finner en glädje i att visa och seden hävda, att de är offer för "förintelse".

En förvånansvärt ärlig beskrivning av situationen i Belsen 1945 publicerades i Purnells *History of the Second World War* (vol. 7, nr 15) av Dr Russel Barton, f.n. chef och rådgivande psykiatriker vid Severalls sjukhus, Essex, vilken tillbragte en månad efter kriget i lägret som med.stud. Hans skildring förklarar levande de verkliga orsakerna till dödligheten i sådana läger mot slutet av kriget och hur dessa tillstånd uppkom där. Dr Barton uppger, att brigadgeneral Glyn Hughes den brittiske militär-läkaren, som övertog befälet i Belsen 1945 "inte ansåg, att det begåtts brott i lägret" trots disciplin och hårt arbete, Dr Barton skriver, "att de flesta tillskrev internernas tillstånd tyskarnas överlagda syften.. Fångarna var ivriga att exemplifiera brutalitet och försummelse, och de journalister från olika länder som besökte lägret, tolkade situationen i enlighet med behoven av propaganda i hemlandet."

Likväl klargör Dr Barton, att svält- och sjukdomstillstånden var oundvikliga under omständigheterna och att de bara förekom under 1945. "Att döma av samtal med fångar tycktes det, som om förhållandena i lägret inte var alltför dåliga förrän sent under året 1944. Barackerna låg mellan tallar och alla var försedda ned toaletter, tvättställ, duschar och kaminer." Skälet till bristen på näringsmedel förklarar Barton:

"Tyska fältläkare berättade för mig, att det hade varit allt svårare att transportera livsmedlen till lägret under några månader. Allt som rörde sig på autostradorna skulle sannolikt bombas.. Jag var förvånad över att finna anteckningar, som gick tillbaka två eller tre år, om de stora mängder mat, som dagligen tillagades och utdelades. Vid den tiden blev jag övertygad om, i motsats till den allmänna opinionen, att det aldrig existerat någon politik, som avsåg utsvältning. Detta bekräftades av ett stort antal välnärda interner. Varför led då så många av undernäring?.. Huvudskälen för tillståndet i Belsen var sjukdom, överbeläggning, frånvaro av lag och ordning i barackerna och bristfällig tillgång till mat, vatten och medikamenter."

Frånvaron av ordning, vilket ledde till upplopp vid matutdelningen, gav britterna anledning att öppna eld med kulsprutor. I samband därmed företog britterna en styrkedemonstration genom att låta tanks och pansarvagnar köra runt lägret.

Bortsett från dödsfallen, som var oundvikliga under rådande förhållanden, beräknade Glyn Hughes, att ungefär "1.000 dödades genom de engelska soldaternas vänlighet att dela med sig av sina egna ransoner och sin chokolad". Som en man, som var i Belsen, är Dr Barton uppenbarligen mycket medveten om lögnerna i koncentrationslägermytologin och han slutar: "I försöket att förstå orsakerna till förhållandena i Belsen måste man vara på sin vakt gentemot det fruktansvärda skådespel, som massor av utmärglade lik erbjuder i propagandasyfte." Att diskutera sådana tillstånd "naivt i vändningar som "gott" och "ont" innebär att ignorera de fundamentala faktorerna..."

FÖRFALSKADE FOTOGRAFIER

Inte bara sådana situationer som de i Belsen utnyttjades hänsynslöst får propagandamål utan denna propaganda har också gjort bruk av helt och hållet förfalskade skräckfotografier och filmer. De extrema tillstånden i Belsen var tillämpliga på mycket få läger. Den stora majoriteten undgick de värsta svårigheterna och alla deras interner överlevde vid god hälsa. Som resultat av detta användes förfalskningar för att överdriva de fruktansvärda tillstånden. Ett skrämmande fall av sådan förfalskning avslöjades i den brittiska tidningen *Catholic Herald* den 29 okt. 1948. Den rapporterade, att varje vuxen tysk i Kassel tvangs se en film om "fasorna" i Buchenwald. En läkare från Göttingen kände igen sig på filmduken i en scen, där han såg till offren, men han hade aldrig varit i Buchenwald. Efter en stund, när hans upprördhet lagt sig, insåg han, att det han sett var en del av en film, som tagits efter det fasansfulla flygangreppet på Dresden den 13 febr. 1945, där han arbetat som läkare. Efter flygangreppet på Dresden, där 135.000 människor omkom, de flesta flyktingar med barn, lades liken efter offren i travar och brändes i hopar om 400 à 500, vilket varade flera veckor. Det var de bilder, som påstods stamma från Buchenwald, som läkaren känt igen.

Förfalskning av skräckfotografier i krigstid är inte ny. För ytterligare information hänvisas läsare till Arthur Ponsonbys bok *Falsehood in Wartime* (London, 1928), som exponerar

förfalskade fotografier av tyska illdåd under första världskriget. Ponsonby åberopar sådana fabriceringar som "likfabriken" och "den belgiska babyn utan händer", som erinrar slående om den propaganda, som hänsyftar på nazistiska "illdåd."

F.J.P. Veale förklarar i sin bok, att uttrycket "en bit människotvål", som högtidligen infördes av den sovjetiska åklagaren i Nürnberg, var ett medvetet hån mot den berömda brittiska "likfabriks" myten, enligt vilken de förfärliga tyskarna skulle ha framställt olika nyttigheter genom behandling av lik, (Veale, *ibid*, s.192). Detta var en anklagelse, som den brittiska regeringen bad om ursäkt för efter 1918. Men den väcktes till liv efter 1945 i berättelsen om lampskärmarna av människohud, som säkerligen var lika lögnaktig som den sovjetiska "människotvålen". Faktiskt har vi från Manvell och Frankl den motsträviga bekännelsen, att lampskärmsbeviset i Buchenwald-processen "senare visade sig tvivelaktigt" (*The Incomparable Crime*, s.84). Det lämnades av en viss Andreas Pfaffenberger i en "skriftlig sanningsförsäkran" av den sort, som diskuterats tidigare, men general Lucius Clay medgav 1948, att försäkringarna, som användes under processen, visade sig efter en grundligare undersökning ha varit mest "hörsägen".

Ett utmärkt verk om de förfalskade skräckfotografierna, som anknyter till de Sex Miljonerna är Dr Udo Walendys *Bild "Dokumente" für die Geschichtsschreibung* (Vlotho/Weser, 1973). Av talrika exempel presenterar vi ett på sida 39, nr 12. Det första fotografiets ursprung är obekant men det andra är ett fotomontage. En noggrann granskning avslöjar genast, att de stående figurerna hämtats från det första fotografiet och att en hop lik inmonterats framför dem. Staketet har tagits bort och ett fullständigt nytt skräck "fotografi" har kommit till. Denna uppenbara förfalskning finns på sid. 341 i R. Schnabels bok om S.S., *Macht ohne Moral: eine Dokumentation über die SS* (Frankfurt 1957) ned rubriken "Mauthausen". (Walendy anger arton andra exempel på förfalskning i Schnabels bok). Samma foto fanns också i *Proceedings of the International Military Tribunal*, vol. XXX, s.427. likaledes för att illustrera lägret Mauthausen. Det återges dessutom utan rubrik i Eugene Aroneanus *Konzentrationslager Document F.321* för internationella domstolen i Nürnberg, Heinz Kühnricks *Der KZ-Staat* (Berlin 1960, s.81), Vaclav Berdychs *Mauthausen* (Prague, 1959) och Robert Neumanns *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches* (Munich, 1961).

9 JUDARNA OCH KONCENTRATIONSLAGREN: ETT FAKTISKT ERKÄNNANDE GENOM RÖDA KORSET

Det finns en översikt över den judiska frågan i Europa under andra världskriget och tillstånden i de tyska koncentrationslägren, som nästan är unik i sin ärlighet och objektivitet, nämligen den tre band omfattande *Report of the International Committee of the Red Cross on its Activities during the Second World War* (Geneva, 1948). Denna innehållsrika rapport från en fullständigt neutral källa innefattade och utökade resultaten av två tidigare verk: *Documents sur l'activité du CICR en faveur des civils détenus dans les camps de concentration en Allemagne 1939-1945* (Geneva 1946) och *Inter Arma Caritas: the Work of the ICRC during the Second World War* (Geneva 1947). Författarlaget under ledning av Frédéric Siordet förklarade i inledningen till rapporten, att syftet med den i enlighet med Röda Korsets tradition varit att bevara strikt politisk neutralitet, och i detta ligger dess stora värde.

RKIK åberopade framgångsrikt militärkonventionen i Genève av 1929 för att få tillträde till de civila fångarna, som hölls internerade av de tyska myndigheterna i Central- och Västeuropa. I motsats därtill var kommittén ur stånd att få tillträde till Sovjetunionen, som vägrat ratificera konventionen. De miljoner civila och militära fångarna i Sovjetunionen, vilkas livsvillkor var kända som de allra sämsta, var fullständigt avskurna från varje internationell kontakt eller insyn.

Röda Korsrapporten är framför allt av värde, emedan den först klargör de legitima förhållanden, varunder judarna var internerade i koncentrationslägren, nämligen som fientliga utläningar. Vid beskrivningen av de två kategorierna civila fångar urskiljer rapporten den andra typen som "civila, som av administrativa skäl deporterats (på tyska: "Schutzhäftlinge"), vilka arresterats på politiska eller rasliga grunder, eftersom deras närvaro betraktades som en fara för staten eller ockupationsstyrkorna" (vol. III, s.73). Dessa personer, fortsätter rapporten, "jämfördes med sådana som arresterats eller fängslats enligt allmän lag av säkerhetsskäl" (s.74),

Rapporten medger, att tyskarna först var ovilliga att tillåta kontroll från Röda Korsets sida av fångar, som av säkerhetsskäl hölls i förvar men under senare delen av 1942 erhöll RKIK denna viktiga koncession från Tyskland. Den fick tillåtelse att fördela matpaket i stora koncentrationsläger i Tyskland från aug. 1942, och "från och med 1943 utvidgades tillståndet till alla andra läger och fångelser." (vol. III, s.78). RKIK etablerade snart kontakt med lägerkommendanterna och påbörjade ett förnödenhetsprogram, som fortsatte att fungera till de sista månaderna av år 1945. Tackbrev strömmade in från judiska interner.

JUDAR VAR MOTTAGARE AV RÖDAKORSGÅVOR

Rapporten fastslår, att "det dagligen packades ända till 9.000 paket. Från hösten 1943 till maj 1945 skickades sammanlagt 1.112.000 paket med en totalvikt av 4.500 ton till koncentrationslägren". (vol. III, s. 80). Utöver livsmedel innehöll dessa kläder och mediciner. "Paket sändes till Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenbürg, Landsberg-am-Lech, Flöha, Ravensbrück, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Theresienstadt, Auschwitz, Bergen-Belsen, till läger nära Wien och till dem i Central- och Sydtyskland. Huvudmottagarna var belgier, holländare, fransmän, greker, italienare, norrmän, polacker och statslösa judar". (vol. III, s.83). Under krigets lopp var "kommittén i stånd att sända och fördela i form av förnödenheter över 20 milj. schw.fr., som samlats in genom judiska välfärdsorganisationer i hela världen särskilt genom American Joint Distribution Committee i New York", (vol I, s.611). Tyska regeringen tillät sistnämnda organisation att hålla byråer i Berlin ända till Amerikas inträde i kriget. RKIK besvärade sig över att hindret för dess vidsträckta hjälpprogram till förmån för judiska interner inte kom från tyskarna utan från den kompakta allierade blockaden av Europa. De flesta inköpen av förnödenheter företogs i Rumänien, Ungern och Slovakien.

RKIK lovordade särskilt de liberala förhållanden, som rådde i Theresienstadt ända till dess sista besök i april 1945. Detta läger, "dit, ungefär 40.000 judar från olika länder deporterats, var ett relativt privilegierat ghetto", (vol. III, s.75). Enligt rapporten "var det möjligt för de delegerade i kommittén att inspektera lägret i Theresienstadt (Terezin). Det användes uteslutande för judar och förvaltades på särskilda villkor. Genom informationer, som samlades av kommittén, hade detta läger startat som ett experiment av vissa Riksdagare". Dessa önskade ge judarna möjlighet till eget kommunalt liv i en stad under egen förvaltning och med nästan fullständig autonomi.. Två delegater hade möjlighet att besöka lägret så sent som den 6 april 1945. De bekräftade det angenäma intrycket, som de fick vid sitt första besök". (vol. I, s.642).

RKIK lovordade också den fascistiska Rumäniens regim under ledning av Ion Antonescu, som gav den möjlighet att utsträcka sitt speciella bistånd till 183.000 rumänska judar ända till tiden för den sovjetiska ockupationen. Sedan upphörde hjälpen, och RKIK beklagade bittert, att den aldrig lyckades "sända något alls till Ryssland" (vol. II, s.62). Samma situation gällde också för många läger i Tyskland, sedan de "befriats" av ryssarna. RKIK erhöll en stor mängd post från Auschwitz ända till tiden för den ryska ockupationen, då många av internerna evakuerades västerut. Men Röda Korsets bemödanden att ge bistånd till de interner, som blev kvar i

Auschwitz under sovjeternas kontroll var dömd att misslyckas. Man fortsatte emellertid att skicka livsmedelspaket till f.d. Auschwitzfångar, som förts till andra läger såsom Buchenwald eller Oranienburg.

INGET BEVIS FÖR FOLKMORD

En av de viktigaste aspekterna i Rödakors-rapporten är att den klarlägger den verkliga orsaken till de dödsfall, som otvivelaktigt inträffade i lägren vid slutet av kriget. Rapporten säger:

"Under det kaotiska tillståndet i Tyskland de sista krigsmånaderna, erhöll lägren inte några leveranser av livsmedel, och svälten krävde ett stigande antal offer. Den tyska regeringen, som själv alarmerats av denna situation, informerade slutligen RKIK den 1 febr. 1945.. 1 mars 1945 gav samtal mellan presidenten i RKIK och SS-generalen Kaltenbrunner mer avgörande resultat. Bistånd kunde hädanefter lämnas av RKIK och en delegat bemyndigades stanna i varje läger." (vol. III, s.83).

Tyska myndigheterna bemödade sig tydligt om att förbättra det svåra läget, så vitt det var möjligt. Röda Korset bekräftar klart och tydligt, att livsmedelsleveranserna vid denna tid upphörde till följd av de allierade flygangreppen på det tyska trafiknätet, och i de internerade judarnas intresse hade det protesterat den 15 mars mot 'de allierades barbariska luftkrig'. (*Inter Arma Caritas*, s.78), Den 2 okt. 1944 varnade RKIK tyska UD för det tyska transportsystemets hotande sammanbrott och förklarade, att svältsituationen höll på att bli oundviklig i Tyskland.

Vid behandlingen av denna rapport är det viktigt att understryka, att delegaterna i RKIK inte fann något som helst bevis för en politik, som avsåg att likvidera judarna i de läger, som lydde under det av Axeln ockuperade Eurapa. På alla sina 1600 sidor antyder rapporten inte ens något sådant som en gaskammare. Den erkänner, att judar liksom många andra nationaliteter i krigstid underkastades stränga bestämmelser och utstod umbäranden men den fullständiga tystnaden beträffande en planerad förintelse är ett vederläggande av Sex Miljonerslegenden. Liksom företrädarna för Vatikanen, med vilken det samarbetade, var Röda Korset ur stånd att instämma i de oansvariga anklagelserna om folkmord, som hade blivit ordningen för dagen.

Vad den verkliga dödssiffran beträffar framhåller rapporten, att de flesta judiska läkarna i lägren sattes in för att bekämpa tyfusedemien på ostfronten, så de var inte tillgängliga, när tyfus-epidemierna bröt ut i lägren 1945 (vol. I, s.204 ff). I förbigående hävdas det ofta, att massavrättningar ägde rum i gaskamrar, vilka listigt nog kamouflerats som duschar. Även med den anklagelsen gör rapporten rent hus. "Inte bara tvättställena utan även anläggningarna för bad, duschar och tvätt inspekterades av delegaterna. Ofta ingrep de för att förbättra, reparera eller utöka anläggningarna," (vol. III, s.594).

INTE ALLA VAR INTERNERADE

Vol. III av Röda Korsets rapport, kap. 3 (I. Jewish Civilian Population - Judisk civilbefolkning) handlar om den "hjälp, som gavs till den judiska sektionen av den fria befolkningen", och det kapitlet gör det helt klart, att ingalunda alla europeiska judar placerades i fångläger utan förblev, fastän underkastade vissa restriktioner, del av den fria civila befolkningen. Detta står i direkt strid med "grundligheten" i det förmodade "likvideringsprogrammet" och med påståendet i de förfalskade Haess-memoarerna att Eichmann var besatt av att gripa 'varje enskild jude han kunde lägga hand på'. I Slovakien t.ex., där Eichmanns assistent förde befälet, fastslår rapporten, att 'en stor del av den judiska minoriteten hade tillåtelse att stanna på landet, och under vissa perioder betraktades Slovakien som en relativ tillflyktsort för judar, speciellt för dem som kom från Polen. De som stannade kvar i Slovakien tycks ha varit i relativ säkerhet till aug. 1944, då en revolt ägde rum mot de tyska styrkorna. Det är sant, att lagen av den 15 maj 1942 medförde internering av flera tusen judar. Dessa människor hölls i läger, där livsmedelstillgången och bostäder var drägliga och där internerna tilläts arbeta mot betalning under villkor, som nästan var likvärdiga den på fria

arbetsmarknaden." (vol. I, s.646).

Inte endast undgick ett stort antal av cirka tre miljoner europeiska judar internering utan emigrering av judar fortsatte under kriget i allmänhet via Ungern, Rumänien och Turkiet. Ironiskt nog underlättades också den judiska efterkrigsutvandringen från tyskockuperade territorier av Riket som i fallet med de polska judarna, som undkommit till Frankrike före ockupationen. "Judarna från Polen, som under uppehållet i Frankrike hade erhållit emigrationstillstånd till USA, behandlades som amerikanska medborgare av de tyska ockupationsmyndigheterna, som ytterligare samtyckte till att erkänna giltigheten av omkring tre tusen pass, som utställdes på judar av konsulaten i sydamerikanska länder." (vol. 1, s.645). Som framtida amerikanska medborgare hölls dessa judar i lägret Vittel i södra Frankrike i egenskap av amerikanska främlingar.

Utvandring av europeiska judar från Ungern i synnerhet försiggick under kriget utan hinder från de tyska myndigheterna. 'Till mars 1944', säger Rödakors-rapporten, "stod det judar fritt att lämna Ungern, om de hade förmånen att ha visa till Palestina." (vol. I, s.648). Även sedan Horthys regering 1944 ersatts (efter försöket att ingå vapenvila med Sovjetunionen) med en regering, som var ner beroende av tyskarna, fortsatte emigrationen av judar. IKRK försäkrade sig om löften från både Britannien och USA "att ge stöd i varje hänseende till emigration av judar från Ungern," och från amerikanska regeringen mottog IKRK ett budskap, som förklarade, att "Förenta staternas regering... nu speciellt upprepar sin försäkran, att den ska vidtaga åtgärder till förmån för alla judar, som under nuvarande omständigheter har tillåtelse att utvandra." (vol. I, s.649).

10 SANNINGEN TILL SIST: PAUL RASSINIERS ARBETE

Utan tvivel har det mest betydelsefulla bidraget till ett sannfärdigt studium av förintelsefrågan varit den franske historikern professor Paul Rassiniers arbete. Det överlägsna värdet av detta arbete ligger först och främst i det faktum, att Rassinier faktiskt upplevde tillvaron i de tyska koncentrationslägren och även att ingen kunde vara mindre benägen att försvara Hitler och nationalsocialisterna än han i egenskap av intellektuell socialist och antinazist. Men för rättvisans och den historiska sanningen skull tillbragte Rassinier återstoden av sina efterkrigsår till sin död 1966 med att bedriva forskning, som fullständigt vederlade myten om de Sex Miljonerna och legenden om nazistisk djävulskhet.

Från 1933 till 1943 var Rassinier professor i historia vid Collège d'enseignement général i Belfort, Académie de Besançon. Under kriget var han verksam i motståndsrörelsen, tills han arresterades av Gestapa den 30 okt. 1943. Tiden från till 1945 tillbragte han i de tyska koncentrationslägren Buchenwald och Dora. Vid slutet av kriget ådrog han sig tyfus i Dora, som skadade hans hälsa, så att han inte kunde återupptaga sin undervisning. Efter kriget tilldelades Rassinier la Médaille de la Résistance et de la Reconnaissance Française och invaldes i franska deputeradekammaren, som han tvangs lämna till förmån för kommunisterna i nov. 1946.

Rassinier ägnade sig sedan åt sitt stora arbete, en systematisk analys av påstådda tyska krigsförbrytelser i synnerhet den förmodade "likvideringen" av judarna. Det är inte överraskande, att hans skrifter är föga kända, ty de har sällan översatts till andra språk. Hans

mest betydande verk är: [Le Mensonge d'Ulysse](#) (Paris 1949), en undersökning av koncentrationslägerförhållandena baserade på hans egna upplevelser, och [Ulysse trahi par les Siens](#) (1960), en fortsättning, som ytterligare vederlade propagandalögnerna om tyska koncentrationsläger. Hans monumental uppgift kompletterades av två avslutande skrifter [Le Véritable Procès Eichmann](#) (1962) och [Le Drame des juifs européens](#) (1964), i vilka Rassinier blottställer de ohederliga och fräcka förvrängningarna beträffande judarnas öde med en omsorgsfull statistisk analys. Det sista arbetet granskar också den politiska och ekonomiska betydelsen av förintelselegenden och dess exploatering från Israels och de kommunistiska makternas sida.

En av de många förtjänsterna med Rassiniers arbete är att han förkastar myten om den enastående tyska "ondskan". Han avslöjar med förödande kraft, hur den historiska sanningen utplånats i partisan-propagandans ogenomträngliga töcken. Hans undersökningar visar slutgiltigt, att judarnas öde under andra världskriget förlorar sin mycket skrytsamma "ohygglighet", då den en gång befriats från förvrängning och reducerats till lämpliga proportioner och enbart ses som en händelse i en större och en mycket mer omfattande tragedi. Under en utsträckt föreläsningsturné i Västtyskland våren 1960 underströk professor Rassinier för sina tyska åhörare, att det var hög tid för pånyttfödelse av sanningen om förintelselegenden och att tyskarna själva borde ta initiativet, eftersom beskyllningen lämnade en helt orättfärdig plump på Tyskland i världens ögon.

LÖGNEN OM "GASKAMRAR"

Rassinier gav sin första bok titeln [Le Mensonge d'Ulysse](#) (Odysseus' lögn) som erinran om det faktum, att resenärer alltid återvänder med förunderliga historier om sina upplevelser. Till sin död granskade han all den litteratur, som innehöll likvideringshistorier och sökte spåra författarna. Han gjorde processen kort med de fantastiska påståendena om gaskamrar i Buchenwald i David Roussets *The Other Kingdom* (New York, 1947). Som han själv varit fånge i Buchenwald bevisade han, att några sådana aldrig existerat där (*Le Mensonge d'Ulysse*, s.209ff). Rassinier spårade abbén Jean Paul Renard och sporde honom, hur det var möjligt att han i sin bok: *Chaines et Lumières* kunde intyga, att gaskamrar varit i bruk i Buchenwald. Renard svarade, att andra berättat för honom om deras existens, och därför hade han beredvilligt uppträtt som vittne för sådant som han själv aldrig sett (ibid, 209ff). Rassinier granskade också Denise Dufourniers *Ravensbrück: The Women's Camp of Death* (London, 1948), och åter fann han att författarinnan inte hade något annat bevis för gaskamrar än de vaga "rykten", som Charlotte Bormann uppgav spreds med berättat mod av kommunistiska fångar. Liknande granskningar företogs av sådana böcker som Philip Friedman: *This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp* (N.Y. 1946) och Eugen Kogon: *The Theory and Practice of Hell* (N.Y. 1950). Han fann, att ingen av dessa författare kunde framvisa något autentiskt ögonvittne till någon gaskammare i Auschwitz, ej heller hade de själva sett någon i verkligheten. Rassinier nämner Kogons påstående, att en avliden f.d. intern, Janda Weiss, i förtroende sagt till honom ensam, att han observerat gaskamrar i Auschwitz men då denne person tydligen var död, kunde inte Rassinier kontrollera uppgiften. Han fick tillfälle att intervjuja Benedikt Kautsky, författare till *Teufel und Verdammte*, som uppgivit, att miljoner judar likviderats i Auschwitz. Men Kautsky bara bekräftade för Rassinier bekännelsen i boken, att han aldrig vid något tillfälle sett en gaskammare och att han baserade sina informationer på vad andra "bekräftat för honom."

Förintelselitteraturens segerpris överräcker Rassinier till Miklos Nyizli för hans bok *Doctor at Auschwitz*, i vilken förfalskningen av fakta, de uppenbara motsägelserna och de skamlösa lögnerna visar, att författaren talar om platser, som han tydligen aldrig sett.

Enligt denne "doctor of Auschwitz" likviderades varje dag under fyra och ett halvt år 25.000 offer, som är ett storslaget framsteg i jämförelse med Olga Lengyels 24.000 per dag under två och ett halvt år. Det skulle betyda totalt fyrtioen miljoner offer i Auschwitz 1945, två och en halv gång den totala judiska befolkningen i världen före kriget. När Rassinier försökte spåra upp identiteten bakom detta märkliga "vittne", meddelade man honom, att "denne dött någon tid före bokens utgivning". Rassinier är övertygad om att han aldrig var något annat än

en uppdiiktad figur.

Efter kriget reste Rassinier faktiskt runt Europa för att söka efter någon som verkligen varit ögonvittne till gaskammarmord i tyska koncentrationsläger under andra världskriget men han fann inte en enda sådan person. Han upptäckte, att inte en enda av författarna till de många böcker, som hävdar, att tyskarna bragt miljoner judar om livet, ens sett en gaskammare, som byggts för det ändamålet, än mindre sett någon sådan i funktion. Ej heller kunde någon av dessa författare visa fram ett levande autentiskt vittne, som gjort det. Ständigt baserar tidigare fångar som Renard, Kautsky och Kogon sina påståenden inte på vad de verkligen sett utan på vad de "hört", alltid från "pålitliga" källor, vilka av en händelse nästan alltid är döda och sålunda inte är i stånd att bekräfta eller förneka sina uppgifter.

Det mest betydelsefulla resultatet av Rassiniers undersökningar är det obestridliga avslöjandet av lögnen om "gaskamrarna". Allvarliga efterforskningar, som utförts på ort och ställe, har med obestridliga bevis tvärtemot de överlevande "vittnenas" deklarerationer givit vid handen, att inga som helst gaskamrar existerat i de tyska lägren Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbrück, Dachau, Dora eller Mauthausen i Österrike. Detta faktum, som vi konstaterat tidigare, bekräftades av Stephen Pinter i amerikanska krigsministeriet, har nu godtagits och officiellt sanktionerats av Institutet för samtidshistoria i München. Men Rassinier påpekar särskilt, att "vittnen" trots detta förklarade vid Eichmann-rättegången, att de sett fångar i Bergen-Belsen, som var på väg till gaskamrarna.

Beträffande de östra lägren i Polen visar Rassinier, att det enda vittnesmålet om förekomsten av gaskamrar i Treblinka, Chelmno, Belzec, Maidanek och Sobibor är Kurt Gersteins otrovärda memoranda, som vi hänvisat till tidigare. Han uppgav som bekant ursprungligen det absurda antalet människor, som utrotats under kriget, till 40 milj., men i sitt första undertecknade memorandum reducerade han antalet till 25 milj. Ytterligare reduceringar följde i hans andra memorandum. Dessa dokument betraktades med så stor skepsis, att de inte ens godkändes av Nürnbergdomstolen, fastän de fortsätter att cirkulera i tre olika versioner: en på tyska (för distribution till skolorna) och två på franska, som sinsemellan inte stämmer överens. Den tyska utgåvan tjänade som "bevis" under Eichmann-processen 1961.

Slutligen fäster professor Rassinier uppmärksamheten på ett viktigt medgivande av Dr Kubovy, chef för Världscentrum för samtida judisk dokumentation i Telaviv, i *La Terre Retrouvée*, den 15 dec. 1960. Dr Kubovy erkände, att inte en enda order om likvidering föreligger från Hitler, Himmler, Heydrich eller Göring.

SEXMILJONERSLÖGNEN TILLBAKAVISAS

Beträffande den förfärliga propagandasiffran Sex Miljoner tillbakavisar professor Rassinier den på basis av en ytterst detaljerad statistisk analys. Han visar, att antalet angetts felaktigt å ena sidan genom att man förstorat den judiska befolkningens antal före kriget och lämnat all emigration och förflyttning utan avseende, och å den andra genom att i motsvarande grad ha nedbringat antalet överlevande efter 1945. Den metoden användes av Judiska Världskongressen. Rassinier tillbakavisar också varje skriftligt eller muntligt vittnesmål om de sex miljonerna, som avgavs av det slags "vittnen", som beskrivits, eftersom alla är fulla av motsägelser, överdrifter och lögn. Som exempel nämner han förlusterna i Dachau, i det att han uppger, att pastor Niemöller 1946 upprepade Auerbacks bedrägliga "238.000" dödsfall där, medan biskop Neuhäusseler från München konstaterade i ett tal i Dachau 1962, att endast 30.000 människor dog "av de 200.000 personer från trettioåtta nationer som var internerade där".

Idag har beräkningen reducerats med åtskilliga fler tusental och så fortsätter det. Rassinier sluter sig också till att de vittnesmål är fullständigt otrovärda, som de anklagade Hoess, Hoettl, Wisliceny och Hoellriegel avgav till stöd för de Sex miljonerna. De stod inför utsikten att dömas till döden eller hoppades erhålla benådning. Ofta torterades de i häktet.

Rassinier finner det mycket anmärkningsvärt, att siffran Sex Miljoner inte nämndes i domstolen under Eichmann-processen. "Åtalet under rättegången i Jerusalem försvagades avsevärt i sitt huvudmotiv, nämligen att sex miljoner europeiska judar skulle ha likviderats i gaskamrar. Det var ett argument, som lätt vann gehör dagen efter krigsslutet mitt i det allmänna tillståndet av andligt och materiellt kaos. Idag har många dokument publicerats, som inte var tillgängliga vid tiden för Nürnbergrättegångarna och som tenderar att visa, att om de judiska nationalisterna förörrättades och förföljdes av Hitlerregimen, kunde det omöjligt ha varit sex miljoner offer." (*Le Drame des juifs européens*, s.125).

Med stöd av ett hundra sidor kontrollerad statistik i sin *Le Drame des Juifs européens* sluter sig professor Rassinier till att antalet judiska förluster under andra världskriget inte kunde ha överstigit 1,2 milj., och han framhåller, att detta slutligen har giltigförklarats av Världscentrum för judisk samtida dokumentation i Paris. Han betraktar emellertid en sådan siffra som maximal gräns och hänvisar till den lägre beräkningen av 896.892 förluster i en studie av den judiske statistikern Raul Hilberg. Rassinier betonar, att staten Israel icke desto mindre fortsätter att kräva gottgörelse för sex miljoner döda ned 5.000 mark för var och en.

EMIGRATION: DEN SLUTLIGA LÖSNINGEN

Professor Rassinier framhåller särskilt, att tyska regeringen aldrig följt någon annan politik än utvandringen av judar. Han visar, att efter utfärdandet av raslagarna i Nürnberg i sept. 1935 tyskarna förhandlade med britterna för att överföra judar till Palestina på basis av Balfourdeklarationen. När detta misslyckades, bad de andra länder att ta sig an dem men dessa vägrade. (ibid,s,20).

Palestinaprojektet återupplivades 1938 men det bröt samman, eftersom Tyskland utan någon överenskommelse om ersättning inte kunde förhandla på grundval av en kompensation av 3 milj. mark, som krävdes av England för deras avresa. Trots dessa svårigheter lyckades Tyskland garantera utvandring för majoriteten av sina judar, mestadels till USA. Rassinier hänvisar också till fransmännens avvisande av tyska Madagaskarplanen i slutet av 1940. "I en rapport av den 21 aug. 1942 beslöt statssekr. i Tredje Rikets UD, Luther, att det skulle vara möjligt att förhandla med Frankrike i den riktningen och beskrev de samtal, som ägt rum i juli och dec. 1940 och som bragtes att upphöra efter mötet i Montoire den 13 dec. 1940 på hemställan av Pierre-Etienne Flandin, Laval's efterträdare. Under hela 1941 hoppades tyskarna att de skulle kunna återupptaga dessa förhandlingar och bringa dem till ett lyckligt slut." (ibid. S.108).

Efter krigsutbrottet internerades judarna, vilka, som Rassinier erinrar oss, förklarat Tyskland ekonomiskt och finansiellt krig redan 1933, i koncentrationsläger, "ett förfarande, som är brukligt gentemot fientliga utlänningar världen över". Man beslöt föra dem samman och sätta dem i arbete i ett väldigt ghetto, vilket efter den segerrika inmarschen i Sovjetunionen 1941 var beläget i de s.k. östra områdena nära den tidigare gränsen mellan Ryssland och Polen: I Auschwitz, Chelmno, Belzec, Maidanek, Treblinka etc. Där skulle de invänta krigsslutet och avvakta återupptagandet av internationella förhandlingar, som skulle avgöra deras framtid." ([Le Véritable Procès Eichmann](#), s.20).

Ordern om denna koncentration till det östra gettot gavs av Göring till Heydrich såsom tidigare anmärkts, och den betraktades som ett förspel till "den önskade slutliga lösningen" d.v.s. utvandring till transoceana länder, så snart kriget var över.

ENORMT BEDRÄGERI

Av stor betydelse för professor Rassinier är det sätt, på vilket förintelselegenden avsiktligt utnyttjats för politiska och ekonomiska förmåner. I det avseendet föreligger det samförstånd mellan Israel och Sovjetunionen enligt honom. Han konstaterar, hur en lavin av fabricerad förintelselitteratur drog fram efter 1950, som bar prägel av två organisationer, som var så märkligt synkroniserade i sin verksamhet, att man väl skulle kunna tro, att de samarbetade, Den

ena var "Kommittén för undersökning av krigsförbrytelser och krigsförbrytare" som inrättats under kommunistiskt beskydd i Warschava, och den andra "Världscentrum för samtida judisk dokumentation" i Paris och Tel-aviv. Deras publikationer tycks utkomma vid gynnsamma tidpunkter i det politiska klimatet. För Sovjetunionen är helt enkelt syftet med dem att vidmakthålla hotet från nazism som en manöver att avleda uppmärksamheten från sina egna aktiviteter.

Beträffande Israel ser Rassinier myten om de Sex Miljonerna som inspirerad av ett rent materiellt problem. Han skriver i *Le Drane des juifs européens*, s.31.39 följande:

"...Det är helt enkelt en fråga om att med ett väl avpassat antal lik rättfärdiga de enorma understöd, som Tyskland årligen betalat sedan krigsslutet till staten Israel genom gottgörelse för skador, som de dessutom inte kan ställas till svars för att ha orsakat vare sig moraliskt eller rättsligt, eftersom det inte fanns någon stat Israel vid den tid de påstådda brotten ägde rum. Följaktligen är det ett rent och föraktligt materiellt problem.

Kanske får jag erinra om att staten Israel grundades först 1948 och att judarna var medborgare av en lögn, som trotsar all beskrivning på vilket språk som helst. Å ena sidan betalar Tyskland Israel belopp, som beräknas på antalet sex milj. döda, och å andra sidan betalar det enorma belopp som skadestånd till Hitler-Tysklands offer, som fortfarande lever i hela världen utom Israel och till de rättmätiga arvingarna till dessa. Fyra femtedelar av de förmodade sex miljonerna var absolut i livet vid krigsslutet, vilket betyder, att Tyskland erlägger dubbelt upp för de sex miljonerna eller med andra ord för den stora majoriteten."

AVSLUTNING

Här gör vi nu ett kort sammandrag av data för judiska krigsförluster. I motsats till siffran över 9 milj. judar i tyskockuperat territorium, som anfördes under Nürnberg- och Eichmann-rättegångarna har det redan konstaterats, att efter en omfattande emigration approximativt 3 milj. judar levde i Europa med undantag av Sovjetunionen. Även då judarna i det tyskockuperade Ryssland innefattas (majoriteten av de ryska judarna evakuerades före den tyska inmarschen) torde det totala antalet inte överstiga fyra miljoner. Himmlers statistiker, Dr Richard Korherr och Världscentrum för samtida judisk dokumentation fastställde antalet till 5.550.000 och 5.294.000, när det tyskockuperade området hade sin största utsträckning. Men båda dessa siffror innesluter de två milj. judarna från Baltikum och Västra Ryssland utan att fästa avseende vid det stora antal, som evakuerades. Men det är åtminstone ett medgivande från den senare organisationen, att det inte ens fanns sex miljoner judar i Europa och Västra Ryssland.

Ingenting bättre illustrerar den avtagande sannolikheten för sex miljonersmyten än det faktum, att åtalet under Eichmann-processen medvetet undvek att nämna den siffran. Dessutom revideras diskret officiella judiska beräkningar av förlusterna. Vår analys av befolknings- och emigrations-statistiken liksom studierna av den schweiziska Baseler Nachrichten och professor Rassinier, visar, att det helt enkelt skulle ha varit omöjligt att antalet judiska förluster överskridit gränsen för en och en halv miljon. Det är därför mycket anmärkningsvärt, att Världscentrum för samtida judiska dokumentation i Paris nu konstaterar, att bara 1.485.292 judar dog av alla slags orsaker under andra världskriget, och trots att denna siffra säkerligen är för hög, har den åtminstone ingen likhet med de legendariska Sex Miljonerna. Som redan anmärkts, beräknar den judiske statistikern Raul Hilberg denna siffra till och med lägre och anger antalet 896.892. Härmed börjar man närma sig en mer realistisk siffra.

Utän tvivel dog åtskilliga tusen judiska personer under loppet av andra världskriget men detta måste ses i sammanhang med ett krig, som skördade många miljoner oskyldiga offer på alla sidor. För att ge rätt perspektiv kan vi som exempel anföra, att 700.000 ryska civilpersoner dog under Leningrads belägring och ett totalantal av 2.050.000 tyska civila dödades under de allierades bombangrepp och den framtvingade reträtten efter kriget. Den 19 jan. 1955 offentliggjorde en annan neutral schweizisk källa, *Die Tat*, i Zürich i en översikt över hela andra världskriget förluster, som baserades på Internationella Röda Korsets siffror. Den uppgav, antalet offer för politisk, raslig eller religiös förföljelse, som dött i fångelser och

koncentrationsläger till omkring 300.000, av vilka inte alla var judar. Denna siffra tycks vara den mest exakta.

SIMULERAD MASSAKER

Den fråga, som ligger närmast till hands i samband med förintelselegenden, är naturligtvis: Hur många av de 3 miljonerna europeiska judar under tysk kontroll överlevde efter 1945? Jewish Joint Distribution Cemmittee uppskattade antalet överlevande i Europa till endast en och en halv miljon, men en sådan siffra är numera helt oacceptabel. Det bevisas av det växande antalet judar, som gör anspråk på gottgörelse från den västtyska regeringen för vad de uppger sig ha lidit mellan 1939 och 1945. Till år 1965 hade antalet fordringsägare tredubblats på tio år och nått 3.375.000 (*Aufbau*, 30 juni 1965). Ingenting skulle kunna vara ett mer förödande bevis på fräck fantasi beträffande de Sex Miljonerna. De flesta av dessa är judar, så det kan inte vara något tvivel om att majoriteten av de 3 milj. judar, som upplevde den nazistiska ockupationen i Europa faktiskt är i livet. Det är en genljudande bekräftelse på att judiska förluster under andra världskriget endast kan uppskattas i tusentals. Detta är säkerligen tillräckligt kännbart för det judiska folket. Men vem har rätt att sammanblanda det med den omfattande fiktiva massaker, som brännmärker en stor europeisk nation med evig skam och samtidigt ur den tvinga fram ekonomisk gottgörelse?